

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 46.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1894

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τῆ 27ῃ ὀκτωβρίου κατὰ τὸ δημοσιευθὲν ἥδη βασιλικὸν διάταγμα συγκαλεῖται πρὸς ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ, μετὰ τῆς συγκλήσεως δὲ ταύτης ἀνακύπτει ἅπαν τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐπιδεικνύει ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος αὐτοῦ. — Οὕτως ἀνεζωογονήθησαν αὖθις αἱ συζητήσεις περὶ τῆς κοινοβουλευτικῆς καταστάσεως, ἣν ἔχει ν' ἀντιμετώπισῃ ἡ κυβέρνησις· ἡ κρατοῦσα δὲ γνώμη εἶνε ὅτι, τῶν μικροτέρων ἀντιπολιτευτικῶν μερίδων μὴ προτιθεμένων νὰ συμπληρώσῃ τῆ ὑπὸ τὸν κ. Ράλλην ἀντιπολιτεύσει, ὁ κ. Τρικούπης θὰ κερδήσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου, ἀναγορευομένου τοιοῦτου αὖθις τοῦ κ. Βουδούρη, ἡ περαιτέρω ὁμως συμβίωσις τῆς ὑπ' αὐτὸν κυβερνήσεως μετὰ τοῦ ἐνεστώτος κοινοβουλίου ἔσται δυσχερῶστα, διότι καθ' ἑκάστην τὸ ὑπουργεῖον θ' ἀναγκάζεται νὰ παλαίῃ πρὸς τὸ εἰς ἰσχὺν ἀνακληθῆσόμενον κωλυσιεργικὸν σύστημα καὶ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ν' ἀναμένῃ μόνον ἐκ τῆς ἐκ τῶν ἰδίων μόνον ἀπαρτίας, ὅπερ, καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ὅτι τινὲς τῶν ἐκ τῶν μικρῶν ἀντιπολιτευτικῶν μερίδων θὰ παρέχωσιν αὐτῇ τὴν πρὸς τοῦτο συνδρομὴν αὐτῶν, ἥκιστα βεβαίως εὐχερῆς, ἅτε καὶ ἐν ταῖς τάξεσι τῆς συμπολιτείας ἐνοικησίας ἥδη τῆς διατρέσεως καὶ τῶν δυσχεροειῶν, ὧν σοβαρωτάτην ἐκδήλωσιν ἀποτελεῖ ἡ τοῦ προσφιλοῦς τέως τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐξαδέλφου, τοῦ κ. Ίω. Τρικούπης, ἀποσκίρτησις καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ αἰτιολόγησις τῆς ἀποσκίρτησεως διὰ τῆς δηλώσεως, ὅτι δὲν δύναται ἐφεξῆς νὰ ὑπηρετῇ κόμμα, ὅπερ βάσιν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἔχει τὴν συναλλαγὴν. — Ἀλλὰ κυβέρνησις, οὕτως ἐπιπόνως σύρουσα τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ κομματικῶν ὑπολογισμῶν ὑποστηρίξεως τῶν ἀντιπάλων ἐλπίζουσα νὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ ἀρχῇ, δύναται νὰ λογιθῇ ἐπαρκῆς εἰς αἰσίαν διεξαγωγὴν

τοῦ μεγάλου ἔργου, οὗ ἡ τῆς ἀποπερατώσεως προσδοκία κρατεῖ μετέωρον καὶ ἐν συγκινήσει ἐπὶ τοσοῦτον ἥδη χρόνον ἅπαν τὸ ἑλληνικὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ὀριστικὴ τοῦ κράτους εἰσοδος εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπερισπάστου σχετικῆς ἐργασίας καὶ τῆς προόδου αὐτοῦ; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐπιδεκτικὸν πολλῆς ἀμφιβολίας. — Τοῦτου ἕνεκα καὶ ἵνα μὴ μάτην αὖθις καταναλωθῇ ὁ χρόνος, μὴδ' ἐξακολουθῆσῃ ἐκτιθέμενον οὕτως ἐπιζημίως τὸ γόητρον τῆς Ἑλλάδος, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἀπαξ τοῦλάχιστον, ἐν ταῖς κρισίμοις ταύταις περιστάσεσιν, οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους ἀπετίθεντο τὰς κομματικὰς καὶ ἰδιοτελεῖς βλέψεις αὐτῶν καί, ἀπὸ μόνης τῆς ἀπόψεως τοῦ γενικοῦ συμφέροντος ἐξετάζοντες τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικούπης, παρεῖχον μὲν αὐτῷ ὁμόθυμον καὶ γενναίαν καὶ εὐλικρινῆ τὴν τε κοινοβουλευτικὴν καὶ ἠθικὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν, εἰ εὔρισκον ταύτην δυναμένην νὰ ἐπανορθώσῃ ἀσφαλῶς τὰ κακῶς γενόμενα τῷ κράτει, ἥτοι τὴν οικονομικὴν αὐτοῦ ἀναγέννησιν, μεθ' ὃ ἠδύναντο νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν περὶ τῆς ἀρχῆς ἀγῶνα, κατεψήφισον δὲ αὐτοῦ ταχέως καὶ ἀνευ τεραιστροφῶν, καθ' ἣν περιπτώσιν ἐφρόνουν πεποισθῶς ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτῆ δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ παραγάγῃ τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἐπαγγέλλεται, ὅπως ὡς τάχος κληθῇ ἡ χώρα εἰς γνωμοδοτήσιν περὶ τοῦ πρακτέου. — Μακρὰι συζητήσεις καὶ κωλυσιεργίαι καὶ παρεκκλίσεις συνεδριῶν καὶ ψῆφοί τινες ἐλεημοσύνης δίκην παρεχόμεναι τῇ κυβερνήσει πρὸς ματαίαν παράτασιν ζῶντος καταδικασμένης ἀποτελοῦσι — σήμερον μάλιστα — πολιτικὴν ἐθνωλέτειραν, ἐφ' ἣ μεγίστην θὰ ὑπεῖχον εὐθύνην οἱ ἐφαρμοζόντες αὐτήν.

Αἱ σπουδαιόταται τῶν ἐκ Μαδρίτης μεταδοθεισῶν ἡμῖν κατ' αὐτὰς εἰδήσεων μεταφέρουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ θέατρον καὶ ἰσπανικῶν οικονομικῶν σκανδάλων. — Τὸ πλημμελὲς τῆς οικονομικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ διαχειρίσεως εἶναι ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων γνωστόν, μάτην δὲ ὑπουργοὶ τινες, μάλιστα δὲ ὁ πολὺς Καμάτσορ, ἐπεχειρῶσαν νὰ εἰσαγάγῃσι τάξιν τινὰ καὶ χρηστότητα ἐν τῇ εἰσπράξει τῶν φόρων. Τὸ κακὸν ἦν τοσοῦτον

βαθέως ἐρριζωμένον, ὥστε πᾶσα πρὸς ἐκρίζωσιν αὐτοῦ ἀπόπειρα προσέκοπτε κατὰ τῆς φανεραῆς ἀντιστάσεως ἀνδρῶν, οἵτινες εἰθίσθησαν τὴν κατάχρησιν νὰ ὑπολαμβάνωσιν ὡς ἀναφαίρετον αὐτῶν δικαίωμα. — Εὐτυχῶς σήμερον τὸ ἔργον φαίνεται ἐπιδικώμενον μετὰ μειζονος θάρρους καὶ εὐσταθείας καὶ τούτου ἔνεκα πλείονα ἐλπίζονται ὑπὲρ τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ. — Ὁ νῦν ὑπουργὸς τοῦ θησαυροφυλακίου, ἀποδείξας τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰ ἡμίμετρα τῶν προκατόχων αὐτοῦ, δὲν ὠκνησε νὰ ἐκπέμψῃ ἐπὶ τὸ ἔργον τὰ ὄργανα τῆς δικαιοσύνης, εὐθύς ὡς ἐπληροφόρηθη περὶ καταχρήσεων τινῶν, ἀπὸ τινος χρόνου καταγγελλομένων αὐτῶ. — Τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Γουένσας, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἐπαρχιακαὶ διαχειρίσεις ὑποβλήθησονται ὑπὸ τὴν αὐτὴν δοκιμασίαν. — Ἦδη ἱκανῶς πύξηθη ὁ ἀριθμὸς τῶν κατηγορουμένων καὶ συλληφθέντων, ἐν αὐτοῖς δὲ ἡ ἰσπανικὴ κοινωνία εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ἄνδρας διαπρεπῆ τῶς παρ' αὐτῇ κατέχοντας θέσιν ὑπὸ τῶν χαροφύλακων ἀπὸ τῶν ὄδυσσων οἰκογενειῶν αὐτῶν ἀποσπώμενους καὶ εἰς τὰς φυλακὰς ἀπαγωγένους. — Ὡς πρὸς αὐτὰς τὰς καταχρήσεις, συνίστανται αὐταὶ εἰς τὴν ἐκδοσὶν πλαστῶν ἀποδείξεων εἰσπράξεως, τὰς ὁποίας ὁ εἰσπράκτωρ ἐξέδιδεν ἐκ συνεννοήσεως· οὕτω δὲ πολλοὶ κτηματῖαι ἀπὸ δεκαετίας τοῦλάχιστον ἀπληλλάσσοντο τῆς πληρωμῆς τῶν φόρων. — Οὕτω τοῦ διαμερίσματος ὅλου τῆς Γουένσας τὸ φορολογικὸν εἰσόδημα ἐνοσφίζοντο ὑπάλληλοι ἀπὸ τῆς κεντρικῆς διοικήσεως ἐξαρτώμενοι, συνεννοούμενοι μετὰ κτηματιῶν, ἐλαστικὴν ἐχθρότην τὴν συνείδησιν καὶ κατορθούτων διὰ τῆς δωροδοκίας νὰ διαφεύγῃσιν τὴν εἰς τὸ κράτος πληρωμὴν τῶν φόρων αὐτῶν. — Εὐτυχῶς αἱ τοῦ ἰσπανικοῦ δημοσίου ἐντυπώσεις ἐκ τῶν σκανδάλων τούτων εἶναι τοιαῦται, ὥστε δύνανται τις νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ κορύφωσις τοῦ κακοῦ θὰ ἐπενέγκῃ τὴν κατάπαισιν αὐτοῦ. — Τὰ φύλλα τῆς τε Μαδρίτης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπικροτοῦντα τὴν δραστηριότητα τοῦ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ἱπουργοῦ, ὁμοθυμῶς ἐκφράζουσι τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ κυβερνησις, ὑπὸ οὐδενὸς λόγου ἐμπνεαζομένη, θὰ ἐπιδιώξῃ ἀδυσωπῆτως τὴν προηγουσάν τιμωρίαν τῶν εἰς τὰ σκάνδαλα ταῦτα ἐνεχομένων, ὅποιοῖδήποτε κἂν ᾖσιν οὗτοι, ὅπερ ἀποτελεῖ σπουδαίαν τῷ κ. Ἀμὼς Σαλδάτωρ ἐνθάρρυνσιν ἐν τῷ σωτηρίῳ ἔργῳ αὐτοῦ, ἡ αἰσία διεξαγωγῆ τοῦ ὁποίου οὐ μόνον τὴν καυτηρίασιν τῆς κακοθείας θὰ ἐπέφερον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οικονομικὴν ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους μεγάλως θὰ συνετέλει, διότι περὶ χώρας οὕτως εὐρείας καὶ οὕτω γονίμου, οἷα ἡ Ἰσπανία, καὶ ἐπὶ καταστάσεως, οἷα ἡ σήμερον ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις ἀποκαλυπτομένη, οὐδὲν ἀληθέστερον τοῦ πρὸ ἐτῶν ἦδη ὑπὸ τοῦ ἰσπανοῦ ἱπουργοῦ τῶν οικονομικῶν Δὸν Ζουάν Καμάτσου εἰρημένου, ὅτι δι' εἰλικρινοῦς κτηματολογίου καὶ αὐστηρᾶς εἰσπράξεως ἀνατεθειμένης εἰς τιμίους ὑπάλληλους ὅ τε κτηματικὸς φόρος καὶ οἱ ἄλλοι θ' ἀπέφερον τόσῳ πλείοτερον τῶν νῦν εἰσπραττομένων, ὥστε εὐχερῶς θὰ κατορθοῦτο τὸ ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Τὰ ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ πράγματα εὐρίσκονται πάντοτε ἐν σταδίῳ καταστάσει, ἐκατέρου τῶν ἐμπολέμων ἀναμένοντος τὴν συμπλήρωσιν τῶν δυνάμεων

καὶ τῶν πολεμικῶν μέσων αὐτοῦ. — Ἡ στασιμότης ὅμως αὕτη δὲν συνεπάγεται καὶ στασιμότητα ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν ἐπὶ τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς τῆς Εὐρώπης ἀποτελεσμάτων τοῦ πολέμου τῶν δύο μεγάλων ἀσιατικῶν κρατῶν. — Ἐφ' ὅσον σαφέστερον προδιαφαίνεται ἡ τοῦ πολέμου τούτου ἐκδοσις, ἐφ' ὅσον ἀριθμώτερον γίνεται ὅτι ἐπὶ τέλος οἱ Ἰάπωνες εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες κατὰ τὰ πολεμικὰ νόμιμα θὰ ὑπαγορεύσωσι τοῖς ὑπουργοῖς τοῦ υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης, καὶ ἐφ' ὅσον ἐγγύτερον γίνεται ἡ ὥρα, καθ' ἣν δυνάμει τοῦ ἰαπωνικοῦ αἵματος ἀναπετασθήσεται εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον, τὴν εὐρωπαϊκὴν βιομηχανίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἐλαττώματα ἢ ἀχανῆς σινική αὐτοκρατορία, ἥς σήμερον ὀλίγιστα μόνον παράλια σημεῖα εἶναι ἀνοικτὰ τοῖς ξένοις, καὶ ταῦτα τῇ δαπάνῃ ἀφθόνου εὐρωπαϊκοῦ αἵματος καὶ δυνάμει ἐπιπόνως διομολογηθεῖσων συμβάσεων ἀνοιχθέντα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐντεινεται καὶ ἡ ἀμίλλα τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων περὶ τῆς ἐπωφελεστέρας αὐταῖς χρησιμοποίησεως τῆς παρασκευαζομένης νέας τῶν πραγμάτων καταστάσεως. — Τὸ παράδοξον δὲ τοῦ πράγματος εἶναι ὅτι τὸ ἰσχυρότατον τῆς ἐντάσεως τῆς ἀμίλλης ταύτης δὲν περιορίζεται μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας, ἀλλ' ἤρξατο διस्तὰν καὶ τὸν τριπλοῦν σύνδεσμον, ἰδίᾳ δὲ τὴν Γερμανίαν καὶ Ἀυστροουγγαρίαν, πρὸς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν, φανερὰ ὑπὸ τῶν τευτονικῶν φύλλων καταγγελλομένην ὡς βουλευομένην τὸν περιορισμὸν τῶν ἀπὸ τοῦ πολέμου γινομένων τῇ Ἰαπωνίᾳ δικαιωμάτων, ἵνα αὐτὴ προσκτήσῃ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, παρερχομένη προστάτις τῶν Σινῶν καὶ ἐξασφαλίζουσα ἑαυτῇ προνομιοῦχον θέσιν ἐν τῇ εὐγλωσσῇ τῆς κίτρινος φυλῆς, ἀμυνομένη ἀμγ οὕτω καὶ κατὰ τῆς ἐμφανίσεως νέου αὐτῇ ἐν τῇ Ἄπω Ἀσία ἀντιζήλου, τῆς Ἰαπωνίας, ἀποδειχθείσης ἱκανῆς νὰ καταλεχθῇ ἐν ταῖς πεπολιτευμέναις τοῦ αἰῶνος δυνάμειν. — Ἐν τούτοις οὐδεὶς φόβος ἢ ἀγγλικὴ ἰσχυρογνωμοσύνη ἐμμένῃ πέρα τοῦ ἀκινδύνου ἐν ταῖς ἀξιώσεσιν αὐτῆς. — Πλὴν τοῦ ὅτι οἱ τῆς Ἰαπωνίας ὄροι δὲν φαίνονται μέλλοντες νὰ ᾧσι τοσοῦτον βαρεῖς, ὥστε νὰ δύννται νὰ στηρικθῇ ἐπ' αὐτῶν εὐλογος βρετανικὴ ἀντίδρασις — διότι ἡ τοῦ Μικάδου κυβερνησις ἐκήρυξεν ἦδη ὅτι δὲν ἀποδέλπει εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Κορέας — ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ζητήμασιν, εἰς διαμαρτυρίας μόνον καὶ μεγαλορημοσύνην ἐν ἀρχῇ περιοριζομένη, ὅταν ἴδῃ ἄλλους εὐσταθῶς ἀνθισταμένους, σπεύδει περιβαλλομένη τὸ προσωπεῖον τῆς διαλλακτικότητος καὶ τῆς μετριοπαθείας. — Τοῦτο ἐπραξεν ἐν τῷ γαλλοσιαμικῷ ζητήματι, τοῦτο ἐν τῷ κογγοδεληγικῷ καὶ τῷ ἰταλοαδυσινιακῷ, τοῦτο δὲ πιθανώτατα θὰ πράξῃ καὶ ἐν τῷ ἰαπωνοσινικῷ.

Αἱ περὶ τῆς πορείας τῆς ὑγείας τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου εἰδήσεις εἶνε ἀγαθῆ τύχῃ εὐαρεστότεραι· ἡ ἐπελθοῦσα βελτίωσις ἐπέτρεψε τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐν Κερκύρα παρασκευῶν, τοῦ δεπτοῦ μονάρχου προτιθεμένου ἐν τῇ ἐρατεινῇ ἑλληνικῇ νήσῳ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κόσμου ποθομένην ἀνάρρωσιν αὐτοῦ.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ*

Οί γνωστικοί.

Ὁ θυμασμός, ὃν προὐκλήσεν ὁ Μαρκίων παρὰ τοῖς συγχρόνοις ὀρθολογισταῖς, προὐκλήθη καὶ παρὰ τοῖς ὀπκδοῖς αὐτοῦ ζῶντος ἐτι· συστήσας δὲ σχολὴν προσεῖλκυσε πολλοὺς μαθητὰς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπισημότερος ἦτο ὁ Ἀπελλῆς· γνωρίσας τὸν αἰρεσιάρχην ἐν Ῥώμῃ μετὰ ἐνθουσιασμοῦ προσεκολλήθη αὐτῷ.

Βραδύτερον μετὰ περιήγησιν τινὰ ἐν Αἰγύπτῳ μετέβαλε πολλὰς ἰδέας τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ. Καὶ παρεδέχθη μὲν μίαν ἀντὶ δύο ἀρχῆν, ἐκληρονόμησεν ὅμως τὴν κατὰ τῆς Π. Δ. λύσιν ἐκείνου δημοσιεύσας ὀγκώδη βιβλίον κατὰ τῶν ἀγίων Γραφῶν. Ὁ Τερτυλλιανὸς διετήρησε τὴν ἐπιγραφὴν ἐνὸς τούτων· ἐπεγράφετο: *Συλλογισμοί*. Ἐν τούτῳ ὁ Ἀπελλῆς διισχυρίζετο ὅτι ὅσα περὶ Θεοῦ γράφει ὁ Μωϋσῆς εἶνε ψευδῆ· ὀλόκληρος δὲ ἡ ἱστορία τῶν Ἰουδαίων εἶνε μῦθος καὶ σύρραμμα ἀσυνάρτητον· οὕτως, ἔλεγεν, ἀν ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς ἢ μεταγγισθεῖσα τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὴν Γένεσιν δὲν κατέστησεν τὸν ἄνθρωπον ἀθάνατον, πῶς ὁ καρπὸς ἐνὸς δένδρου θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἀρορμὴ θανάτου; Πῶς δὲ νὰ ἐξηγηθῇ ὅ,τι ἡ αὐτὴ Γένεσις λέγει περὶ τοῦ Θεοῦ κολακευομένου ν' ἀπειλῇ τὸν Ἀδὰμ διὰ θανάτου; Πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν ὁ θάνατος νὰ ἐκθορίσῃ τὸν Ἀδὰμ, ἀφοῦ ἦτο ἄγνωστος εἰς αὐτόν; Κατὰ τὸν Ὠριγένην ὡς μῦθον ἐχαρκτηρίζε καὶ τὴν περὶ τῆς κιβωτοῦ διήγησιν, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περιλάβῃ τοσαῦτα ζῶα τῆς γῆς μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτηδείων δι' ὀλόκληρον ἔτος. Ἀπορρίψας λοιπὸν τὴν Π. Δ. ἐκ τῆς Νέας διετήρησεν ὅ,τι καὶ ὁ διδασκάλος αὐτοῦ μεθ' ἱκανῶν προσθαφαιρέσεων.

Ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Μαρκίωνος ἐβίβησε καὶ ὁ Τατιανός, ὁ μαθητὴς οὗτος τοῦ Ἰουστίνου καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν Κλημεντίων, ὅστις παρίστησι τὸν Πέτρον λέγοντα ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ἀφοῦ ἡ Γραφὴ λέγει ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἀπέθανε.

Πεντακόσια ἔτη μετὰ τὸν Μωϋσῆν ὁ νόμος εὐρέθη ἐν τῷ ναῶ, ἐνῶ φλοδορεῖτο· διατηρηθεὶς δὲ ἐπὶ πεντακόσια ἄλλα ἔτη ἐκῆν ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναβουχοδονόσσου· οἱ μετὰ ταῦτα γράψαντες αὐτὸν συνανέμιζαν πολλὰ ψεύδη μετὰ τῆς ἀληθείας.

Ἡ μετὰ τῶν Χριστιανῶν διάδοσις τοιούτων πεπλανημένων διδασκαλιῶν ἠνάγκασε πολλοὺς Πατέρας ν' ἀπαντήσωσι. Ἡ ἐπισημότερα ἀνασκευὴ τῶν ὑποκειμενικωτάτων τούτων ἰδεῶν τοῦ Μαρκίωνος εἶνε ἡ

τοῦ Τερτυλλιανοῦ συνταχθεῖσα τῷ 207, (advers. Marcion. lib. 5)· ὁ δὲ τρόπος, δι' οὗ ἀπαντᾷ ὁ τραχὺς τῆς Καρχηδόνος διδασκάλος, τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ ἀσκητισμοῦ, ἀποδεικνύει πόσον μέγα ἦτο τὸ κενόν, ὅπερ ὁ αἰρεσιάρχης ἐκείνος προὔξενεσε τοῖς Χριστιανοῖς καὶ πόσον ἀναγκαῖον συγχρόνως νὰ ἐργασθῶσι πρὸς θεραπείαν τούτου· οἱ κηρῆνες, ἔλεγε, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι τὰς ἑαυτῶν κηρήθρας τοῦ μέλιτος ἐν τῇ κυφέλῃ, καθὼς οἱ ἐργάτιδες μέλισσαι. Καὶ οἱ Μαρκιωνῖται ἀξιοῦσι νὰ ἔχωσι τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν, καθὼς οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοί. . . . Εἶνε, ἐπάγεται, μέγα ὄνειδος τῇ Κολυβίδι, διότι ἐγέννησε τὸν Μαρκίωνα, ὅστις ὑπῆρξε σκυθρωπότερος μὲν τοῦ Σούθου, ἀγγιστροφώτερος δὲ τοῦ Μασσαγέτου, αὐθαδέστερος δὲ τῆς Ἀμαζόνος, ἀμαυρώτερος δὲ τοῦ νέφους, ψυχρώτερος δὲ τοῦ χειμῶνος, εὐθραστότερος δὲ τοῦ πάγου, ἀπατηλότερος δὲ τοῦ Ἰστριώτου, ἀποτομώτερος δὲ τοῦ Καυκάσου». Μεθ' ὅλην δὲ τὴν ἀγανάκτησιν ταύτην τὴν ἀποσπάσασαν τὰς φωνὰς τῆς ἀποδοκιμασίας ταύτης ἐνασχολεῖται περὶ τὴν ἀνασκευὴν αὐτοῦ δι' ἰσχυρῶν ἀποδείξεων.

Τὰς κατὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς τοῦ Μαρκίωνος προσβολὰς δυνάμεθα νὰ ὑπαγάγωμεν εἰς δύο κατηγορίας· εἰς τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς Π. καὶ Κ. Δ. πρῶτον, καὶ εἰς τὴν ἀπῆρνησιν τῆς αὐθεντίας πολλῶν βιβλίων τῆς Καινῆς.

Καὶ εἶνε μὲν ὀρθὸς κατὰ τι ὁ διισχυρισμὸς τοῦ ἀρχαίου τούτου ὀρθολογιστοῦ ὅτι ποικίτις ἀντίθεσις ὑπάρχει μετὰ τῶν νόμων τοῦ Σινᾶ καὶ τοῦ νόμου τοῦ Ὄρου τῶν Μακκαρισμῶν. Διαφέρει ὅμως ἡ ἀντίθεσις τῆς ἀντιφάσεως· ἀπόλυτος λοιπὸν ἀντίφασις δὲν ὑπάρχει· ἡ δὲ παρεκτρομενὴ ἀντίθεσις προέρχεται ἐκ τῆς ἀτελοῦς μορφῆς, ὑφ' ἣν παρίσταται ἡ οὐσία τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν σκοπόν, οὗ ἐστοχάζετο. Ἄν ἄρα διαφέρουσι κατὰ τὴν μορφήν, ἐξ οὗ καὶ ἡ παρεκτρομενὴ διαφορὰ, κατ' οὐσίαν οὐδεμία διαφορὰ καὶ ἀντίφασις ὑπάρχει, ἀφοῦ καὶ ταύτης καὶ ἐκείνης ἡ ἀγάπη εἶνε βᾶσις, θεμέλιον καὶ πληρωμα τοῦ νόμου, ἡ ἀγάπη, ἥτις κατὰ τὸν μαθητὴν τῆς ἀγάπης ἀποτελεῖ καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα δὲν διέφυγον τὸν βιβλὸν νομοδιδάσκαλον· μετ' ὀξυδερκείας ἀνασκευάζων τὸν περὶ οὐσιωδῶν διαφορῶν διισχυρισμὸν τοῦ Μαρκίωνος δικαιολογεῖ τὴν ἐν τῇ μορφῇ παρεκτρομενὴν ἐκ τῆς τελειότητος τῆς χάριτος πρὸ τοῦ νόμου, ὅπερ δὲν σημαίνει ὅτι ἄλλη ἡ ἀρχὴ τῆς μῆς καὶ ἄλλη τῆς ἄλλης Ἀποκαλύψεως. Ἡ αὐτὴ πηγὴ ἀμφοτέρων, ὁ αὐτὸς δημιουργὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ ὢν τοῦ Μωϋσέως, ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰωάννου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν παρεκλουθεὶ βῆμα πρὸς βῆμα τὸν αἰρεσιάρχην ἐν ταῖς κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ Π. Δ. προσβολαῖς αὐτοῦ· αἱ πλείους πίπτουσι, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ βᾶσις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ψεύδους, ἐπὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐκδοχῆς πολλῶν χωρίων, ἐπὶ τῆς παρεκγνωρίσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὄρου· Σινᾶ εἶνε ἡ αὐτὴ πρὸς τὸν πλούσιον Θεὸν ἐν ἐλέει τῆς Ν. Δ. «Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνῆντησαν,

*) Ἰδε ἀριθ. 45 σελ. 883 — 884.

λέγει ὁ Δαβὶδ, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεπίλησαν» μὴ διαφέροντα τοῦ «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔπεμψε» συνδυαζομένου πρὸς τὸ «διὰ δὲ τὴν ἀμετανόητόν σου καρδίαν θησαυρίζεις ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, ὅς ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

Ἡ ἀνασκευὴ τῆς πρώτης πλάνης δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἀνασκευασθῇ ὑπὸ τοῦ Τερτυλλιανοῦ· ἡ δευτέρα ἀναπερομένη εἰς τὴν ἀθηναιαν τῶν βιβλίων, καίτοι ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις πολλὴν σπουδαιότητα περιεβλήθη, δὲν παρέσχε πλείους δυσκολίας τῷ Καρχηδονίῳ τούτῳ διδασκάλῳ. Ἄν, λέγει, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ εἶνε ἀξιοπίστον καὶ ἐγκυρον, καίτοι οὗτος ἦτο μαθητὴς τῶν Ἀποστόλων, πολλῶ μείζονος ἀξιοπιστίας εἶνε τὸ κατὰ Ματθαῖον καὶ Ἰωάννην, οἵτινες ἦσαν αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τοῦ Λόγου ἀπ' ἀρχῆς· ὁ Μαρκίων ἄλλα μὲν βιβλία ἀπορρίπτει ἐντελῶς, ἄλλα δὲ ἀκρωτηριάζει· τίς θὰ κρίνῃ, λέγει ὁ Τερτυλλιανός, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν; ἡ ἀρχαιότης, ἀπαντᾷ, ἡ παράδοσις. «Τὸ κύρος τῶν ἀποστολικῶν ἐκκλησιῶν κηρύττεται ὑπὲρ τῶν Εὐαγγελίων, ἅτινα ἔχομεν παρ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν, ἦτοι τοῦ Ματθαίου, Ἰωάννου καὶ Μάρκου»· αὕτη ἐγγυᾶται ἡμῖν καὶ τὴν ἀθηναιαν καὶ τὸ κύρος τῶν συγγραφῶν τῆς Ν. Διαθήκης.

Δυστυχῶς οἱ ἀγῶνες τοῦ διδασκάλου τούτου δὲν κατίσχυσαν τῆς αἰρέσεως, ἡ ὁποία συγχωνευθεῖσα μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ μανιχαϊσμοῦ διετήρησε πολλὰς τοῦ Μαρκίωνος ιδέας περὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν· ἀπέριπτον ὅλην τὴν Π. Δ. καὶ ἐπίστευον ὅτι ἡ Νέα ἦτο κατὰ τι μὲν ἀπόκρυφος, κατὰ τι δὲ μεταβεβλημένη· ὁ κακὸς ἄρχων διέσπειρε μεταξὺ τοῦ καλοῦ σίτου τὰ ζιζάνια, περὶ ὧν ὁμιλεῖ ἡ εὐαγγελικὴ παραβολή. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα, διίσχυρίζοντο, παρέσχεν εἰς αὐτοὺς τὸ μέσον νὰ διακρίνωσι τὸ ἀληθές καὶ γνήσιον ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ τοῦ ψευδοῦς καὶ νεοθευμένου. Τὰς Πράξεις τοῦ Λουκᾶ ἀντικατέστησαν διὰ τῶν τοῦ Λευκίου. Παρεδέχοντο πολλὰ ἀπόκρυφα εὐαγγέλια ἀντιτάσσοντες, καθὼς συμβαίνει καὶ σήμερον, τὰς φαντασιώδεις ταύτας ἱστορίας κατὰ τῶν ἀθηναικῶν τοῦ Κυρίου. Αἱ πλάναι αὐτῶν μετωχετεύθησαν βραδέως καὶ ἀνεπισημίτως εἰς τὰς ἐξ αὐτῆς πηγασάσας παραφρονας κατὰ τὸν μεσαίωνα. Παροδικῶς δὲ ποιοῦμεθα λόγον περὶ αὐτῶν διὰ νὰ δειχθῇ ἡ συγγένεια αὐτῶν πρὸς τὸν Γνωστικισμόν. Ἐν τῇ σειρᾷ τῆς μελέτης ἡμῶν ταύτης θέλομεν ἐπανέλθει, ὅποτε θὰ πραγματευθῶμεν τὴν ἱστορικὴν ἀνέλιξιν τοῦ κατὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς ἀγῶνος μέχρι τῆς ἰγ' ἑκατονταετηρίδος· ὅ,τι, καθ' ἃ ἐκ τῶν μέχρι τούδε ἐξήχεται, χαρακτηρίζει τὰς κατὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς προσβολὰς εἶνε ἀπλούστατα ἡ ἀθηαισμία καὶ ἡ ὑποκειμενικότης. Ἦδη θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐπικλοῦνται καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον κατὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς ἐν τῷ ἀγῶνι, οὗ κατάρχεται ὁ ἔθνομος.

Ἐπειδὴ δὲ πρῶτος γράψας κατ' αὐτῆς εἶνε ὁ Κέλσος, ἀπὸ τούτου ἀρχόμεθα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΗΜΟΝ VETUS.

Η ΑΘΗΝΑΪΣ.*

Δ'.

Ἐν τούτοις, εἰ καὶ ὁ Λεόντιος εἶχε κοσμήσει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ διὰ τῆς τελειοτάτης ἀττικῆς παιδεύσεως, οὐδόλως ἐφρόντισε νὰ ἐκλέξῃ αὐτῇ ἐκ τῶν εὐγενῶν νεανιῶν τῆς χώρας ἄξιόν τινα σύζυγον· τὸ δὲ πάντων παραδοξότατον ὅτι, ἀποθανῶν ἀφῆκε διαθήκην, ἐν ἣ αἱ περὶ αὐτῆς διδόμεναι παραγγελίαι εὐρίσκονται ἐν ἀντιθέσει δεινῇ πρὸς τὰ πατρικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα· τουτέστι κατέστησε γενικούς κληρονόμους τῆς σπουδαίας αὐτοῦ περιουσίας τοὺς δύο αὐτοῦ υἱούς, Βαλέριον καὶ Γέσιον, εἰς δὲ τὸ ἰνδαλμα τῆς πατρικῆς του καρδίας ἀφῆκε μόνην τὴν ἐξῆς λακωνικὴν παραγγελίαν· ὀρίζω νὰ δοθῶν εἰς τὴν φιλάτην μου θυγατέρα Ἀθηναῖδα ἑκατὸν χρυσᾶ νομίσματα, ἐπειδὴ ἀρκεῖ αὐτῇ ἢ αὐτῆς τύχῃ, ἢ ὑπερέχουσα πᾶσαν γυναικειαν τύχην. Ἀκατανόητος καὶ ἀνεξήγητος ἰδιοτροπία! Ἡ δὲ λαμπρὰ ἴσως τύχη, ἥς μετὰ βραχὺν χρόνον ἀληθῶς μετέσχεν ἡ Λεοντιάς, ὡς αὐτὴ ἑαυτὴν ἀποκαλεῖ ἐν τῇ Ὀκτατεύχῃ, προὐκάλασε τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὡς φιλόσοφος, εἶχε διῶδει τὴν τύχην τῆς κόρης, ἐπισκοπῶν τοὺς ἀστέρας. Ἴνα δὲ μεγαλοποιηθῇ ἔτι μᾶλλον ἡ μυθώδης εὐτυχία τῆς νεαρᾶς εἰδωλολάτρινος, δι' ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως παρεστάθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὡς τις ἀπόκληρος καὶ ἀπόβλητος.

Ἐνεῦθεν ἔρχονται αἱ περιπέτειαι τῆς Ἀθηναίδος, αἵτινες φαίνονται ἄξιαι μυθιστορίας μᾶλλον ἢ ἱστορίας· καὶ τρώντι ἐπὶ τὸ μυθικώτερον διεπλάσθησαν ὑπὸ ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ κυριώτεραι ἀσφαλῶς μαρτυροῦνται, δὲν διατάζομεν ν' ἀναγράψωμεν αὐτάς.

Μελανειμονοῦσα καὶ ἀτιμῆλκτον ἔχουσα τὴν οὐλόξανθον αὐτῆς κόμην πρωίαν τινὰ μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ φιλοστόγου αὐτῆς πατρὸς ἢ ἡρώεως τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ κάλλους Ἀθηναῖς, δακρυβρέκτους δὲ τοὺς μεγάλους καὶ ζωηρούς αὐτῆς ὀφθαλμούς, κάθηται ἐν τῷ σκυθρωπῷ αὐτῆς κοιτῶνι ἐπὶ ἀνακλίντρον, καὶ ἔχουσα εἰς χεῖρας βιβλίον, φαίνεται ὡς νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἄλλ' ὁ νοῦς της ὄνειροπολεῖ αἰθέριος, καὶ ἡ φιλόσοφος κόρη συλλογιζέται τὰς μεταβολὰς καὶ περιπετείας ὅσας ὁ χρόνος καὶ αἱ ποικιλίαι τῆς ζωῆς συνεπιφέρουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν διετέλει οὕτω βεβυθισμένη εἰς τὰς φιλοσοφικὰς της σκέψεις. ὅτε ἀνεώθη ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς καὶ εἶδεν εἰσερχομένους, ὡς μάντις κακῶν, τοὺς δύο αὐτῆς ἀδελφούς. Ἀπνύθουε πρὸς αὐτοὺς περίεργα βλέμματα, ὡς θέλουσα νὰ μαντεύθῃ τὴν αἰτίαν τῆς παρακαίρου ταύτης ἐπισκέψεως των, ἀλλ' ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν δὲν ἴδυνάθη νὰ ἐξαγάγῃ εὐάρεστα συμπεράσματα.

«Ἐρχόμεθα, εἶπεν ὁ πρωτότοκος Βαλέριος, νὰ σοὶ ἀναγγεῖλωμεν, ὅτι ὁ μακαρίτης πατὴρ μας πρὶν ἔτι ἀποθάνῃ, συνέταξε διαθήκην, τὴν ὁποίαν εἶχε παρακαταθέσει εἰς συμβολαιογράφον. Σήμερον μᾶς ἐδό-

* Ἰδε ἀριθ. 45 σελ. 885—888.

θη αντίγραφον αὐτῆς καὶ φέρομεν τοῦτο πρὸς σὲ διὰ νὰ λάβῃς γινῶσιν τοῦ περιεχομένου καὶ νὰ συμμορφωθῆς πρὸς αὐτό.

Καὶ διὰ μόνην αὐτὴν τὴν αἰτίαν μὲ ἐθέσατε εἰς τοσαύτην ἀνδραγαθίαν καὶ ἀδυναμίαν διὰ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ τρόπου σας; εἶπεν ἡ Ἀθηναίς, ἐπανερχομένη τὸν τρόπον τινὰ εἰς ἑαυτὴν ἀπὸ τὴν ἀνδραγαθίαν. Ἐλποῦμεθα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαλέριος, νὰ σοὶ παρασχωμεν τὴν δυσαρέσκειαν, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἔμελλε νὰ προξενήσῃ εἰς σὲ ἢ εἰδῶσις αὐτῆ. Καὶ τί λοιπὸν λυπηρὸν ἢ δυσάρεστον δι' ἐμὲ ἠδύνατο νὰ περιέχῃ ἢ διαθῆκῃ; ἀπάντησεν ἡ Ἀθηναίς. Ὁ πατὴρ ἡμῶν μᾶς ἐπέβαλε τὸ χρέος νὰ σοὶ δώσωμεν ἑκατὸν χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἰδοὺ σοὶ φέρομεν. Καὶ ταυτοχρόνως ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης βαλάντιον, περιέχον τὴν ποσότητα ταύτην.

Καὶ τί νὰ τὰ κάμω αὐτὰ τὰ χρήματα; Αὐτὸ δὲν ἀνῆκει πλέον εἰς ἡμᾶς, εἶπεν ὁ Γέσιος. «Ἡμεῖς, προσέθηκεν ὁ Βαλέριος, σεβόμενοι τὰς τελευταίας παραγγελίας τοῦ μακαρίτου πατρὸς μας, ἐκπληροῦμεν προθύμως τὴν πατρικὴν θέλησιν, παραδίδοντες εἰς χεῖράς σου τὸ ὠρισμένον σοὶ ρητῶς κληροδότημα ἀπὸ τοῦδε δὲ ἀναλαμβάνομεν τὴν διεύθυνσιν τῆς λοιπῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπεν εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ὁποίαν σκοπεύομεν νὰ διανείμωμεν μετὰ ξύ μας οἱ δύο διὰ κλήρου».

«Καὶ λοιπὸν θέλετε λάβει τὴν σκληρότητα νὰ ἐκτελέσητε κατὰ γράμμα τὴν πατρικὴν διαθήκην; ὑποθέσατε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἐκ τινος ἰδιοτροπίας ἀπεφάσισεν οὕτως ὁ πατὴρ μας; δὲν τολμῶ νὰ κατακρίνω τὴν ἀπόφασιν του, διότι ποτὲ δὲν ἔλαβον παρ' αὐτοῦ δυσαρέσκειαν, ἀλλὰ πάντοτε φιλοστόργου διαθέσεως δείγματα. Ἄλλ' ὑμεῖς δὲν εἴσθε ἀδελφοί μου; δὲν πρέπει νὰ ἔχητε συμπάθειαν πρὸς μίαν ἀδελφὴν εἰς τοιαύτην νεαρὰν ἡλικίαν ὀρφανὴν καὶ ἄπορον ὡς ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ πατρὸς μας; Ὑποθέσατε ὅτι ἐπλουτήσατε ἐκ τύχης καὶ οὐχὶ ἐκ κληρονομίας; εἶναι δίκαιον νὰ μὲ ἐγκαταλείψητε ἔρημον; θὰ ἐδάσταζεν ἡ ψυχὴ σας νὰ βλέπητε τὴν μόνην ἀδελφὴν σας ἐκπεθεμὴν εἰς τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐπιφέρει ἢ στέρησις;

«Ὁ τί ἀπεφάσισεν ὁ πατὴρ μας, εἶπε ψυχρῶς ὁ Βαλέριος, εἶναι ἱερὸν δι' ἡμᾶς, εἶναι νόμος· οὐδὲν πλειότερον τοῦ ὅτι ἐπράξαμεν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, ἐκπληροῦντες κατὰ γράμμα τὴν πατρικὴν παραγγελίαν. — Ὡ θεοί! ἀνεφώνησε περιπαθῶς ἡ Ἀθηναίς· ἐὰν ἐπέστυρα τὴν πατρικὴν ὀργὴν ἐναντίον μου, — μολοντί δὲν συναισθάνομαι ποτὲ νὰ ἐπραξά τι ἄξιον αὐτῆς —, τί ἔκαμα νὰ κηρυχθῶ ἀναξία καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης;

— Ὅταν τὰ πατρικὰ αἰσθήματα διηγέροντο ἐναντίον σου, προσέθηκεν ὁ Γέσιος, καὶ σὲ ἀπέκλεισαν τῆς κληρονομίας σου, ἐλπίζεις ὅτι οἱ ἀδελφοί σου δύνανται νὰ σοὶ παραχωρήσωσι τὸ ἰδικόν των;

— Καὶ τί ἀπαιτεῖτε λοιπὸν ἀπὸ ἐμὲ; — Ἀπαιτοῦμεν, ἀπεκρίθη ψυχρῶς καὶ μὲ πολλὴν ἀδιαφορίαν ὁ Βαλέριος, ν' ἀναχωρήσῃς αὐριον ἀπὸ τὴν πατρικὴν μας οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν σκοπεύομεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ νὰ κάμωμεν τὴν διανομὴν τῆς περιουσίας, καὶ ἐπιθυμοῦμεν πρὸς τοῦτο νὰ ἡμεθα ἐλεύθεροι. — Ἡ ἀπόκρισις αὕτη τοῦ Βαλερίου τοσοῦτον ἠρέθισε τὴν

ἀναξιοπαθοῦσαν καὶ ἄλλως ἄχολον κόρην, ὥστε μὲ τὸλμην ἅμα καὶ ἀνδρικὴν ἀπόφασιν ἀνεφώνησε: — Δὲν ἀπομακρύνομαι τῆς πατρικῆς μου στέγης, ὄχι! οὐδεὶς δύναται, οὔτε δικαιοῦται νὰ μὲ ἐκβάλῃ ἐντεῦθεν!

— Ἡμεῖς, ἐφώνησαν διὰ μιᾶς ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοί, καὶ δυνάμεθα καὶ δικαιοῦμεθα νὰ σὲ ἐξώσωμεν ἀμέσως, ἐὰν ἔχης τὴν ἀνουσίαν νὰ ἐπιμείνῃς!

Καὶ ἐσηκώθησαν ἔτοιμοι νὰ ἐκπληρώσωσιν ὅ,τι ἠπειλῶσαν· τὸ δὲ κίνημά των τοῦτο τοσοῦτον ἐκορύφωσε τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν λύπην καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ὀρφανῆς, ὥστε ἐλειποθύμησε καὶ πίπτουσα κατὰ γῆς, ἔκαμεν ἀρετὸν κρότον, ὥστε ν' ἀκούσῃ ἢ πρὸς μητρὸς θεῖα αὐτῆς, εὐρισκομένη εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον, ἥτις καὶ ἔσπευδεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀθηναίδος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεμακρύνοντο ἀπ' αὐτῆς οἱ ἀδελφοί της, καὶ ἐπανήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν ζῶν διὰ θωπειῶν καὶ περιποιήσεων οἰοῦντι φιλοστόργου μητρὸς. Δυστυχὴς ὁ ἄνθρωπος, οὗτινος τὴν καρδίαν καθιστᾷ ἀναίσθητον καὶ σκληρὰν τὸ χρυσίον! Εὐτυχὴς δὲ καὶ μακάριος ἐκεῖνος, ὅστις κατορθοῖ νὰ ἦναι κύριος αὐτοῦ!

Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ διὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς θεῖας της συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν ἡ Ἀθηναίς καὶ ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀναπολοῦσα τὰ διατρέξαντα, ἤρχισε ν' ἀναλύεται εἰς δάκρυα, τὰ ὁποῖα κρουνηδὸν κατέβαινον ἐπὶ τῶν ὤχρῶν αὐτῆς παρειῶν. Ἡ καλὴ κάγαθὴ θεῖα της προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, λέγουσα αὐτῇ, ὅτι εἶναι εἰσέτι ἔλιπς νὰ διορθωθῇ ἢ ἀδικία τῆς διαθήκης, ἐὰν ἀπεφάσιζον νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ δικαστήρια.

— Ἄλλὰ πῶς; εἶπε μετὰ συγκαίνησεως ἡ Ἀθηναίς, πῶς νὰ ἐλπίσωμεν ἡμεῖς συνδρομὴν ἀπὸ ξένους, ὅταν οἱ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς ἐκόλλησαν ἡμᾶς εἰς τοὺς δρόμους; ποῖον δικαίωμα ἔχομεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν συμπάθειαν ξένων, ὅταν πατὴρ καὶ ἀδελφοί δὲν ἔλαβον δι' ἐμὲ συμπάθειαν; τί νὰ εἶπω εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων μέλλω νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειαν, ὅταν μὲ ἐρωτήσωσι διὰ ποῖαν αἰτίαν ὁ πατὴρ σου σὲ ἔκαμεν ἀπόκληρον καὶ οἱ ἀδελφοί σου σὲ ἀπέβαλον τῆς πατρικῆς οἰκίας; Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἀνελύετο ἐκ νέου εἰς δάκρυα. Ἡ δὲ θεῖα αὐτῆς, ἐλεήσασα αὐτὴν διὰ τὴν τόσῃ λυπηρὰν θέσιν της, εἶπε πρὸς αὐτὴν. — Ἠσύχασε, ἀγαπητὴ μου ἀνεψιά, καὶ παῦσε τοῦ νὰ κλαίῃς καὶ νὰ καταστρέφῃς οὕτω τοὺς ὠραίους σου ὀφθαλμούς. Γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω τέκνα, ὥστε ἀπὸ τοῦδε δὲν εἶσαι πλέον ἀνεψιά, ἀλλὰ θυγάτηρ μου. Ἀληθῶς δὲν εἶμαι πλουσία, ἀλλ' ἔχω ὅσα χρειάζονται ἵνα μεταδῶμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπιζητήσωμεν ἐκεῖ τὸ δίκαιόν μας. — Ἡ ἰδέα αὕτη ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἀθηναίδα καὶ ἐπέφερε τὴν παρηγορίαν, ἣν ἠέλεε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν ἡ θεῖα της. Λαβοῦσα λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἀνεψίαν μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς οἰκίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλεον εἰς τὴν βασιλεύουσαν, ὅπου ἀφιχθεῖσαι ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὸν οἶκον ἄλλης τινὸς ἀδελφῆς τοῦ θανόντος Λεοντίου.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βυζαντίου ἐκθῆτο τότε Θεοδόσιος ὁ ΒΨ, ὁ καὶ μικρὸς ἐπικαλούμενος, πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τοῦ πάππου του, τοῦ ἐπικληθέντος

μεγάλου, ὁ νεαρός υἱὸς τοῦ Ἀρκαδίου καὶ τῆς Εὐδοξίας ἐκείνης, ἥτις ἀπηνῶς κατέροιψεν ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἰωάννην τὸν Χρυσορρήμονα καὶ εἰς ἐξορίαν δεινὴν αὐτὸν κατεδίκασεν, ὅπου ἀπέθανεν ἐν ταλαιπωρίᾳ τῇ 14 7/βρίου τοῦ 407. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ νεώτερος οὗτος Θεοδόσιος ἦτο μόνος ἐπταετής, ὥστε ἐδέσθη νὰ προχειρισθῆ ἑπίτροπος τῆς βασιλείας. Καὶ φυσικὸς μὲν τοῦ παιδὸς κηδεμὼν ἦτο ὁ πατρὸς αὐτοῦ θεῖος Ὀνώριος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως· ἀλλὰ τοσαῦτα ἦδη ὑπῆρχεν ἡ διαφορὰ συμφερόντων καὶ αἰσθημάτων μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης, ὥστε ἀνετέθη ἡ κυβέρνησις τοῦ κράτους εἰς τὸν ἐπαρχὸν Ἀνθέμιον, ἄνδρα διαπρέποντα ἐπὶ συνέσει, ἐμπειρία καὶ γενναϊότητι.

Κατὰ δυστυχίαν, πιθανώτατα ἔνεκα ἀντιζηλίας μεγίστης, τὸ κυβερνητικὸν τοῦ Ἀνθемίου στάδιον διεκόπη πρῶτῳ καὶ ἐν ἔτει 414 ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θεοδοσίου Πουλχερία, καίπερ μὴ ἔχουσα εἰμὴ δεκαεξ ἑτῶν ἡλικίαν καὶ κατὰ δύο μόνον ἔτη ὑπερβαίνουσα τὸν βασιλεῖα ἀνηγερθεῖσα Αὐγούστα καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν. Ἡ Πουλχερία δὲν ἦτο ἄμοιρος παιδείας καὶ συνέσεως καὶ δεξιότητος περὶ τὸν διαχειριστὴν τῶν πραγμάτων. Ἀφοσιωθείσα εἰς τὸν παρθενικὸν βίον, διέζησε δι' ἅπαντος τοῦ βίου ἐν χρηστότητι καὶ εὐλαβείᾳ· ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν ἔλαβεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Θεοδόσιος, παντελῶς ἐγυμνώθη τῶν προσηκουσῶν ἀρετῶν. Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφία ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κωνσταντινίου καθήμενος, ὅτε ἡ Ἀθηναῖς μετὰ τῆς θείας αὐτῆς ἀφίχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, αἰτησόμεναι τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης τοῦ Λεοντίου.

Εἰς μεγάλῃν καὶ εὐρύχωρον αἰθουσαν τοῦ ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκρατορικοῦ παλατίου, ἔνθα συνήθως ἐγίνοντο αἱ δημόσιαι ἀκροάσεις, ἴστατο θρόνος μεγαλοπρεπῆς ἐπικεκαλυμμένος ὑπὸ ὠραίας ἀψίδος ἐκ

χρυσοκεντήτου ἀλουργοδοφῶς βελούδου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ Αὐγούστα Πουλχερία, ἐνδεδυμένη μεγαλοπρεπῶς μὲν ἀλλὰ κοσμίως. Ὅτε ἠνοίχθησαν αἱ πύλαι τῆς αἰθούσης καὶ ἐπετρέπη ἡ εἰσόδος εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν Αὐγούσταν ἀναφοράς ἢ νὰ ἐκθέσωσι παράπονα, αὕτη, στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν εἰσόδον, περιειργάζετο μετὰ προσοχῆς τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῶν εἰσερχομένων. Μεταξὺ αὐτῶν εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τῆς δύο γυναῖκες, ἰσάμεναι μετὰ συστολῆς σπυῖμα καὶ εὐσχημοσύνης εἰς μίαν γωνίαν τῆς εὐρυχώρου ἐκείνης αἰθούσης. Αὗται, παραχωρήσασαι εἰς ἄλλους τὸν πρὸ αὐτὸν τόπον, ἔφαινοντο ὅτι ἐνόμιζον ἑαυτὰς εὐτυχεῖς, ἐὰν κατῶρθον νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸν θρόνον ἔστω καὶ τελευταῖαι.

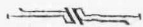
Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο πεντηκοντοετής, ἡ ἕτερα ὅμως, καίπερ ἔχουσα καταβιβασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κάλυμμα, ἐδείκνυε πολὺ νεαρὰν ἡλικίαν. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἴστατο, τὰ κατάρματα τῆς νέας ἐνδύματα καὶ ἡ τρυφερὰ αὐτῆς ἡλικία, εἴλκυσαν τὴν συμπάθειαν τῆς Πουλχερίας καὶ ἀμέσως πέμπει ἕνα τῶν περὶ αὐτὴν διαγγελίων, ὅπως προσκαλέσῃ πρῶτας αὐτὰς εἰς ἀκροάσιν.

«Ἄς προτιμῶμεν τὴν χήραν καὶ τὴν ὀρφανὴν, τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀπροστάτευτα ταῦτα πλάσματα!» εἶπε μεγαλοφῶνως ἡ Αὐγούστα.

Ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἡ Ἀθηναῖς ἀνύψωσε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κάλυμμα, τὸ ὁποῖον ἀπέκρυπτε τὸ μεγαλειώτερον μέρος τοῦ περικαλλοῦς αὐτῆς προσώπου, ἡ βασιλεῖς ἐθαύμασε τὴν ὀρασιότητα τῆς νέας. «Ἐὰν, εἶπε καθ' ἑαυτήν, τοσαῦτα κάλλη συνοδεύονται καὶ μὲ ἀνάλογα νοερὰ προτερήματα, ἡ νέα αὕτη θέλει εἰσδαί βεβαίως ἐκ τῶν ὀπανίων φαινομένων τῆς φύσεως». Εἶτα δὲ ἀποταθεῖσα μὲ ἀγαθότητα καὶ φιλοφροσύνην. «Ποῖα αἰτία σᾶς φέροι ἐνώπιόν μου, ἀγαπηταί μοι κυρία;

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Οὐδέποτε ἴσως τοσαύτην ἐν Ἑλλάδι ἔλαβον ἐπίτασιν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ ἔσχατον μάλιστα. Πλὴν τῆς γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, τῆς γερμανικῆς τοιαύτης καὶ τῆς ἀμερικανικῆς, αἵτινες πᾶσι τακτικῶς ἐνεργοῦσιν ἀνασκαφὰς καὶ τὰ ἀρχαῖα μελετῶσι μνημεῖα, δημοσιεύουσαι τὰς μελέτας τῶν μελῶν αὐτῶν εἴτε ἐν ἰδίῳ περιδοκῶς συγγράμμασιν, εἴτε ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀκαδημειῶν, εἴτε ἐν ταῖς ἡμερησίαις, καὶ Σουηδοὶ καὶ ἄλλοι ἤδη παρέστησαν ἀνασκαφὰς διενεργοῦντες. Πλοῦτον μέγαν περιλαμβάνει τὸ ἕδαφος τῆς Ἑλλάδος, καὶ καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτοῦ ν' ἀντλῶσι προθυμοποιοῦνται οἱ τῶν νῦν χρόνων, τῶν φώτων καὶ τῆς ἐπιστήμης, λαοὶ ὡς ἀπὸ ἀκενώτου πηγῆς χρυσορροῦ. Ἐξ αὐτοῦ

καὶ δι' αὐτοῦ πολλὰ διαφωτίζονται καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ βάσεις τοῦ νῦν πολιτισμοῦ ἀνευρίσκονται, θαυμάζεται δὲ ὁ μεγαλοφυῆς ἐκεῖνος λαός, ὁ τοσαῦτα ἀληθῶς θαύματα συντελέσας. Οἱ νῦν σοφοὶ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος μετὰ χεῖρας ἔχουσι, τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν μελετῶσι καὶ δι' αὐτῶν ὡς ὁδηγῶν βαίνουσι πρὸς ἀρχαιολογικὰ ἀνακαλύψεις καὶ προσκυνοῦσι τὴν γῆν, ἣτις ἔφερε τοσαῦτα ὑψιάρηνα δένδρα, ἔτι καὶ νῦν θάλλοντα καὶ εὐχόμενος τῇ ἀνθρωπότητι πάσῃ παρέχοντα καρπούς. Μελετῶσιν ἐκεῖνοι τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν διὰ τῶν συγγραφέων, μελετῶσιν αὐτὸν διὰ τῶν μνημείων καὶ ἀποθαυμάζουσι αὐτὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν τε τῇ γηραιᾷ Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ χώρου, τῇ χώρᾳ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κατ' ἐξοχήν. Αἱ ἑλληνικαὶ σπουδαὶ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Κολόμβου ἐπίσης μεγάλῃν ἔλαβον καὶ λαμβάνουσι ἐπίτασιν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους καὶ τὰ περιοδικὰ δημοσιεύουσι σοφὰς μελέτας, θέματα ἔχουσας τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, συγγράμματα δ' ἐπίσης ἐμβριθῆ αὐτῇ ἀφιερῶνται καὶ ἐν τοῖς πανεπιστημίοις εὐρέως αὕτη ἀντιπροσωπεύεται. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ σοφὸς κόσμος νῦν ἀποτελεῖ οἰκονεὶ Ἀκαδημίαν μεγάλῃν ἐν ἣ μελετᾶται ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης. Ἐν τῷ ἑλληνικῷ πνεύματι

Ἡ νέα αὐτὴ εἶναι ἀνεψιά μου, εἶπεν ἡ ἡλικιωμένη γυνὴ. Πατὴρ τῆς ἦτο ὁ ἐν Ἀθήναις φιλόσοφος Λεόντιος, ὅστις ἀποθνήσκων διέθηκεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς αὐτῆς ὅλην τὴν περιουσίαν του, κληροδοτήσας μόνον ἑκατὸν χρυσᾶ νομίσματα εἰς αὐτήν· οἱ ἀδελφοὶ τῆς τὴν ἀπέβαλον τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ πρὸς τὴν ἡμετέραν Μεγαλειότητα, ὅπως ἐπικαλεσθῆ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην Σας. — Πολὺ ἀσπλαγχνος πατήρ, εἶπεν ἡ Αὐγούστα, ἀποτεينوμένη πρὸς τὴν νέαν καὶ ἐπιθυμοῦσα ν' ἀκούσῃ τὴν ὁμιλίαν τῆς.

— Δὲν τολμῶ, Μεγαλειότητι, ν' ἀποδώσω τοιαύτην κατηγορίαν εἰς τὸν πατέρα μου, ἀπεικρίθη μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἡ Ἀθηναίς, ὅστις μέχρι τοῦ θανάτου του πάντοτε εἰδείκνυε δείγματα φιλοστοργίας καὶ ἀγαθότητος πρὸς ἐμέ. Ἐνῶ μὲ ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν, ἐνῶ ἐφρόντισε πολὺ διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν μου, ἐνῶ προσεπάθει πάντοτε νὰ μ' ἀποκαταστήσῃ εὐτυχῆ, δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ματαιώσῃ ὅλους τοὺς ἀγαθοὺς τούτους σκοποὺς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΩΝ

Ἐν τῷ τμήματι τῆς φυσιολογίας ἐγένοντο ἀνακρινώσεις πλείστων πραγματειῶν περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἐνεργείας ἐκάστου τμήματος τοῦ ἐγκεφάλου. Κατὰ ταύτας ὁ ἐκ Πράγας καθηγητῆς Πίικ, ἐκτελῶν πειράματα

*) Ἴδε ἀριθ. 45, σελ. 899.

τι οἱ σοφοὶ συναντῶνται καὶ ἀλλήλους προσαγορεύουσιν. Ὅποῦον μεγαλεῖον λαοῦ, τούτου ἐπιτυχόντος!

Εἶναι γνωστοὶ οἱ δέκα καὶ ἕξ τόμοι τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ Pierre Larousse ἐπιγραφομένου Grand Dictionnaire universel du XIXe siècle. Ἀνεγερθέντος ἄρτι ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει τοῦ διεθυντοῦ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου Pierre Larousse μνημείου, ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Figaro κ. Francis Magnard ἀφιέρωσε τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ δελτίον τῆς 5/17 8βρίου τῷ ἔργῳ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Οὗτος περὶ τοῦ λεξικοῦ ἐν ἄλλαις λέγει καὶ τάδε: «Παρὰ τὰς ἀτελείας, παρὰ τὰς πλάνκας ἐν τοῖς γεγονόσι καὶ ταῖς κρίσεσιν, αἵτινες δυνατόν νὰ παρεισδώσωσιν ἐν τοσούτῳ πολυτόμῳ ἔργῳ, τὸ Μέγα Λεξικὸν παραμένει οὐχ ἥττον ἔργον ἐξόχως ὠφελίμων, βοήθημα σχεδὸν ἀπαραίτητον παντὶ γράφοντι». Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ διαπρεποῦς ἀρχισυντάκτου τοῦ Figaro φαίνεται ἡμῖν ὀρθοτάτη καὶ δικαιοτάτη. Προκειμένου περὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν λεξικῶν ὀφείλει τις πάντοτε μετ' ἐπιφυλάξεως νὰ ποιῆται χρῆσιν αὐτοῦ· πραγματείας δὲ συντάσσων νὰ

ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Χερνχάιζερ, κατάρθωσε διὰ τῆς καταστροφῆς μικρῶν τμημάτων τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος νὰ προκαλέσῃ παρὰ τοῖς ζῴοις παραμορφώσεις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ἐπεκταθείσας μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, ἐκ τῶν δοκιμῶν δὲ τούτων ἐξήχθησαν συμπεράσματα περὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ὁράσεως. Εἰς τὸ ἔδαφος τοῦτο τῆς ἀνατομικῆς πειραματικῆς φυσιολογίας τοῦ ἐγκεφάλου ἀνήκει καὶ ἡ ἐν τῷ λαρυγγολογικῷ τμήματι ἀνακρινώσεως τοῦ καθηγητοῦ Ὀνοδῆ (Βουδαπέστης) περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ φωνητικοῦ κέντρου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ὁ ἐκ Βερολίνου Χέρμαν Κράουζε πρὸ ἐτῶν ἀνεῦρε τὸ κέντρον τῆς κινήσεως τῶν φωνητικῶν χορδῶν ἐν τῷ κυρίως ἐγκεφάλῳ. Ἦδη ὁ καθηγητῆς Ὀνοδῆ διὰ δοκιμῶν ἐπὶ κυναρίων, ἐφαρμοσθεῖσιν ἐπὶ θέσεως, λίαν ἐγγύς τῷ νωτιαίῳ μυελῷ κειμένης, ἀνεῦρε φωνητικὸν κέντρον μικρὸν ἄνωθεν τοῦ προμήκους μυελου, κέντρον, ἡ τραυματίσας τοῦ ὁποῦοι δι' ἐγκοπῆς συνεπάγεται πλήρη ἀπώλειαν τῆς φωνῆς. Ὡσαύτως καὶ ὁ ἐκ Τυβίγγης καθηγητῆς Γκροῦτσηρ ὁμίλησε περὶ τοῦ διὰ δοκιμῶν, ἐπὶ ζῴων γενομένου, ὑπ' αὐτοῦ παρατηρηθέντος φαινομένου τῆς ἀντιπερισταλτικῆς, καθ' ὃ ὁ ἐντερικὸς σωλὴν ἐκτελεῖ τὴν πέψιν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ στόματος πρὸς τὰ ἔντερα, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, διότι παρατηρήθη ὅτι θρεπτικαὶ οὐσίαι, εἰσαχθεῖσαι δι' ἐτέρας ὁδοῦ εἰς τὰ ἔντερα, ἀνευρέθησαν βραδύτερον ἐν καταστάσει πέψεως ἐν τῷ στομάχῳ.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς ψυχιατρικῆς καὶ τῆς νευρολογίας ἐγένοντο σφοδραὶ συζητήσεις, καθ' ἃς ὁ δόκτωρ Γκρόσμαν ἐπραγματεύσατο τὸ ζήτημα τῆς δι' ὑποβολῆς (suggestion) θεραπείας παραλύσεων, βασιζομένων ἐπὶ ὀργανικῶν βάσεων, καταπολεμήσας τὴν γνώμην, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ πρὸς θεραπείαν ὀργανικῶν παραλύσεων, καὶ εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ κατεστραμμένα νεῦρα διὰ τῆς θεραπευτι-

ἀνατρέχῃ εἰς εἰδικὰ συγγράμματα· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα λεξικά πολ- λάκις χρησιμεύουσιν ὡς ἀφετηρία πρὸς οἰκοδομὴν ὅλου ἔργου, παρέχοντα ἀκούσας πληροφορίας.

Καὶ αὖθις ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀνασκαλίσεται. Ὁ Μᾶξ δὲ Ζογκιὲ ἀνακρινούται ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ Ἐπιθεωρήσει πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς πιθανῆς κατ' αὐτὸν θέσεως ἐν ἧ κεῖται ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ περὶ τούτου πολλάκις ποικίλαι ἐξηγήθησαν γνώμαι, καὶ τις δὲ τῶν ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Μουσείῳ ἀποκειμένων σαρκοφάγων, ὁ λαμπρότατος, ὡς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ ὑπὸ τινων ἐλογίσθη τὸ κατ' ἀρχάς. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι ὁ κ. Μᾶξ δὲ Ζογκιὲ φαίνεται ἐπιφυλακτικὸς, δὲν ἐξαγγέλλει δὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ ὡς ἀνακάλυψιν, ὡς ἐγένετο ἄλλοτε περὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἐν τοιούτοις ζητήμασι πάντοτε ἡ ἐπιφύλαξις ἐπιβάλλεται.

τικῆς ταύτης μεθόδου ἀναγεννῶνται. Πρὸς τούτοις εἶπεν ὅτι διὰ τῆς ὑποβολῆς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπενεχθῶσιν ἀνατομικαὶ ἐπὶ τοῦ δέρματος μεταβολαί, διότι κατώρθωσεν ὅπως, σημειῶν μόνον ἐπὶ τοῦ δέρματος γράμματα καὶ τὴν ὑποβολὴν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐφαρμύζων, καταστήσῃ διακριτὰ τὰ ἔγχα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ πέριξ δέρματος. Ὁ κ. Γκρόσμαν προσέθετο ὅτι διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ δυνατόν νὰ θεραπευθῇ ὀλοσχερῶς καὶ ἡ ἀποπληξία, ἣτις προκαλεῖ ἐκφυλισμὸν τῶν κατιόντων νεύρων. Ἐν τέλει ὁ κ. Γκρόσμαν ἀνέφερεν ὅτι διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ κατώρθωσεν ἓνα γυνή, 94 ἐτῶν ἡλικίαν ἄγουσα καὶ κατακειμένη ἀκίνητος ἕνεκα προσβολῆς ἀποπληξίας, ἐγερθῆ καὶ περιπατῆ ἐν τῷ δωματίῳ.

Μετὰ τινὰ διάλεξις τοῦ καθηγητοῦ Φορέλ (Ζυρίχης) περὶ τῆς δι' ὑποβολῆς θεραπείας, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐκ Βερολίνου καθηγητῆς Ζόλλυ, ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς ἀνωτέρω. Οὗτος διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ ὅτι ἡ ὑποβολὴ ταυτίζεται πρὸς τὴν φυσικὴν θεραπείαν, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι διὰ τῆς ὑποβολῆς εἰσῆχθη νέος παράγων ἐν τῇ θεραπευτικῇ. Ἐτέρα σύγχυσις εἶναι, εἶπε, τὸ ὅτι ἡ ὑποβολὴ καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς θεωροῦνται ὡς ἰσοδύναμα. Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τοῦ Ζόλλυ, ὅτι ὁ τοῦ μυστικισμοῦ χαρακτήρ ἐπενεργεῖ ὀλεθρίως ἐπὶ τῆς φαντασίας τοῦ εἰς τὴν μέθοδον ταύτην ὑποβαλλομένου, ὁ κ. Φορέλ ἀπάντησεν: «Ἡ ὑποβολὴ εἶναι ἰδιότης ἀτομικῆ. Δὲν θέλομεν νὰ εἴμεθα μυστικισταί, ὁ δὲ μυστικισμὸς οὐδένα ἐχθρόν μεγαλείτερον ἡμῶν ἔχει· τὸ σύστημα τῆς ὑποβολῆς ἐπληξῆς καιρῶς τὸν μυστικισμὸν, διότι ἐπέχυσε φῶς ἐπὶ τῶν μεγίστων ἀσφαιριῶν».

Ἐν τῷ τμήματι τῆς στρατιωτικῆς ὑγιεινῆς ὁ δόκτωρ Γιάντσεν ὠμίλησε περὶ ψυχικῶν νοσημάτων, ἐν τῷ τμήματι τῆς ὀδοντοιατρικῆς ὁ δόκτωρ Κλέμιχ εἶπεν ὅτι λίαν αὐστηρῶς ἐξαγοράζονται αἱ διὰ τῆς ἀναισθησίας ἐπιζητούμεναι ἀνώδουνοι ὀδοντοιατρικαὶ ἐνέργειαι, ἐνῶ τούναντιον ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ἡ ὑποβολὴ καταστέλλουσιν ὀλοσχερῶς τοὺς πόνους ἢ ἐλαττοῦσιν αὐτούς. Εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας ἀπαντῶν ὁ δόκτωρ Μπλαῦχστάινερ εἶπεν ὅτι ὁ προλαήσας λίαν ἐλαφρῶς τῇ καρδίᾳ ἐπέκρινε τὴν ἀξίαν τῆς κοκαίνης, διότι ἀπὸ τοῦ 1878 μετεχειρίσθη (ὁ Μπλαῦχστάινερ) 750 γραμμάρια κοκαίνης, τὰ δὲ διὰ τὴν ἀναισθησίαν πλεονεκτῆματα ταύτης οὐδεὶς χειρουργὸς ἀρνεῖται.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς φαρμακευτικῆς ὁ καθηγητῆς Τίρς ὠμίλησε περὶ τῶν προϊόντων τῶν ἐκκρίσεων καὶ τῆς χημικῆς αὐτῶν συνθέσεως.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι τῇ ἐπιούσῃ ὁ χημικὸς δόκτωρ Ἀδόλφος Ζόλ (Βιέννης) ὠμίλησε περὶ «πειραμάτων ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρησιμοποιουμένων μεθόδων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως σακχάρου ἐν τῷ οὐρῳ».

Ἐν τῷ τμήματι τῆς λουτρολογίας ὁ αὐτοκρατορικὸς σύμβουλος δόκτωρ Σράμπερ (Βιέννης) ὠμίλησε περὶ τῆς θεραπείας χρονίων δυσκοιλιῶν καὶ πεπτικῶν διαταράξεων διὰ χειρομαλάξεως (massage) καὶ θεραπευτικῆς γυμναστικῆς. Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὠμίλησεν ὁ ἐκ

Βιέννης Μαξιμιλιανὸς Ρότ, περὶ τῆς «νεωτέρης μηχανο-θεραπευτικῆς καὶ τῆς μεθόδου τοῦ Τσάνδερ».

Ἐν τῷ τμήματι τῆς γεωδαισίας καὶ χαρτογραφίας ὁ ἐκ Βιέννης Χάρτεντουρ ὠμίλησε περὶ τῆς γεωγραφικῆς τῶν λαῶν καὶ τῶν γλωσσῶν ἐν Εὐρώπῃ κατανομῆς.

Τὸ τμήμα τῆς ἀστρονομίας ἀντὶ τῆς μετὰ μεσημβρίαν συνεδρίας ἐξέδραμε μετ' ἄλλων μελῶν τοῦ συνεδρίου εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον, διαμείναν αὐτόθι μέχρι τῆς νυκτός.

Τῇ 16]28 Σεπτεμβρίου συνεκοιτήθη ἡ τρίτη καὶ τελευταία γενικὴ συνεδρία, καθ' ἣν ἐν ἄλλοις ὁ ἰατρικὸς σύμβουλος Καίλικερ ὠμίλησε «περὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς φυσιολογικῆς σημασίας τοῦ συμπαθητικοῦ νευρικοῦ συστήματος». Ἡ διάλεξις τοῦ κ. Καίλικερ ἦν ἐμβροθεστατή καὶ μόνον ὑπὸ λίαν εἰδικῶν καταληπτῆ μετὰ λατινικῶν ὄρων κλ. τούτου δ' ἕνεκα παρέχομεν ταύτης τὰ οὐσιωδέστερα μόνον μέρη.

Τοῖς πλείστοις καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα «συμπαθητικὸν νευρικὸν σύστημα» τυγχάνει ἄγνωστον, διότι μόνον τὰ δύο κύρια κέντρα τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἶναι γνωστά, ἦτοι ὁ ἐγκέφαλος καὶ ὁ νωτιαῖος μυελὸς ἀφ' ἑνὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐκφυόμενα νεῦρα ἀφ' ἑτέρου, διαιρούμενα εἰς αἰσθητικὰ, κινητήρια κτλ. Ἐκτὸς ὅμως τούτων ὑπάρχουσι καὶ τὰ γαγγλιακὰ ἢ συμπαθητικὰ νεῦρα, χρησιμεύοντα διὰ τὰς ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως ἡμῶν κινήσεις, ἦτοι τὰς τοῦ στομάχου, τὰς τῶν πνευμόνων, τῆς καρδίας, τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων κτλ. Ἡ σπουδαιότης τοῦ συμπαθητικοῦ νεύρου ἐγκρατεῖται ἐν τῷ ὅτι τοῦτο διὰ τῶν διακλαδώσεων αὐτοῦ εὑρεῖται ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὸν νωτιαῖον μυελόν, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ τὸ συμπαθητικὸν νεῦρον εἶναι ἀνεξάρτητον. Ἡδὴ ἀπὸ τοῦ 1844 ὁ Μπίδδερ καὶ ὁ Φόλκμαν ἀνεκάλυψαν ὅτι βατράχου, οὐτινος ἀφρηθῆ κατ' ὀλοκληρίαν ὁ νωτιαῖος μυελὸς ἐκτὸς τοῦ προμήκους, οὐδὲως διεταράχθη ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν ἐντέρων ἐπὶ ἐβδομάδας, χάρις τῇ διατηρήσει τῶν συμπαθητικῶν νεύρων. Παραλείποντες τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος τούτου, ὡς ἤκιστα εὐλήπτου τοῖς ἀγνοοῦσι τὴν ἀνατομικὴν, ἐρχόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ κ. Καίλικερ, καθ' ὃ τὸ συμπαθητικὸν νευρικὸν σύστημα φαίνεται ὡς ἄλλοις πολλῶν συναφτομένων καὶ συμπλεκόμενων ἀλλήλοις κινητηρίων (ἴσως δὲ καὶ αἰσθητικῶν) μονάδων, αἵτινες ἄρχονται κυρίως ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς διακλάδωσις τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου συστήματος.

Τέλος ἐν τῷ τμήματι τῆς λουτρολογίας ὁ δόκτωρ Ἰούλιος Φοδόρ, διευθύνων ἰατρός τοῦ κεντρικοῦ βιενναίου λουτρῶνος, ὠμίλησε περὶ τῆς διὰ τοῦ ὕδατος θεραπείας τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ.

δὴν ἡγάπα, ἠγέρθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς συναυλία ἀρῶν, ἃς οὐδόλωσ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεώρησε συκοφάντιδας καὶ ἀδίκους. Ἄγωνα τοσοῦτον ὄξεια κατέλαβεν αὐτὴν, ὥστε μὴ ὑποφέρουσα πλέον καὶ ἀπόφασιν στερρὰν λαμβάνουσα, ἐποίησε τρία βήματα, ἅτινα προσήγγισαν αὐτὴν πρὸς τὸν Δανιὴλ. Ἀρπάζουσα δὲ τὴν χεῖρά του καὶ προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ ἠλογοβόλον βλέμμα,

— Δανιὴλ! ἀνέκραξε, αἰσθάνομαι ἤρῃκην πρὸς πᾶν ὅτι δὲν εἶναι ἐλευθερίον, ἔννομον, εἰλικρινές· ἀπὸ τινῶν στιγμῶν μεταξὺ ἡμῶν ἐμεσοχώρησε νέφος τὸ ὁποῖον μοὶ ἀποκρύπτει τὰ ἀληθῆ ὄχρῆδιά σου, τὰ ἀληθῆ σου αἰσθήματα. Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, ὡς μοὶ λέγεις, δός μοι λοιπὸν τὸ ὀφθαλμοφανέστατον δεῖγμα τούτου, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν!

Ἐο νεανίας ὠχρίασεν. Ἐταπεινώσε τὸ ὄμμα, ὀπισθοδρομῶν δὲ πρὸ τῆς ἀποτροπαίου ἀνάγκης ὅπως ὁμολογήσῃ πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣν ἤρουσαι ἐλπίδες ἐμώρρασαν, ὅτι ἡδυνάτει ν' ἀναλάβῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ βῆρος αὐτῆς, ὅτι πρὸς τοῦτο οὔτε ἐπιθυμίαν, οὔτε χρόνον, οὔτε τρόπον εἶχε, προσεπάθησεν ἅπαξ ἔτι νὰ ὑπεκψύγῃ, τοῦλάχιστον ὅπως κερδήσῃ καιρὸν.

— Ἀπατάσαι, φιλάτη μοι· ἂν σοὶ φαίνωμαι αὐστηρότερος ἢ συνήθως, τοῦτο πράττω μόνον καὶ μόνον διότι ἐξετάζω σπουδαίως τὴν θέσιν σου καὶ τὴν θέσιν μου, τῆς ὁποίας τὰ παρατρέφω καὶ τοὺς κινδύνους σοὶ ὑπέδειξα εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς.

— Καὶ οὐδὲν ἄλλο μάλιστα ἐκτὸς τούτου μοὶ εἶπες· τὸ συμφέρον, διόλου τὸν ἔρωτα! . . .

— Οὕτως ὤφειλον . . .

— Ἴσως θὰ ἐλεθύμεις νὰ μ' ἀπωθήσῃς, ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὴν στέγην μου, καὶ δὲ ἀήκω ἡσυχον, διὰ τούτου τοῦ τρόπου, ἵνα μὴ προσλάβῃς ἄλλοιαν γλῶσσαν . . .

Αἰσθανόμενος μαντευόμενας τόσον ἐντελῶς τὰς ἀποκρύφους σκέψεις του καὶ τόσῳ ὑβριστικῶς καταρριπτόμενον τὸ προσώπειον αὐτοῦ, ἐκεῖνος ὑπέκυψε, τέλος, εἰς τὴν αὐξάνουσαν ὀλοὴν παραφορὰν του, καὶ διὰ φωνῆς κεκοιμημένης ἐψέλλισε.

— Τίς οἶδεν ἂν δὲ θὰ σοὶ παρεῖχον ἐκδοῦλευσιν καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἦτο τὸ κάλλιστον ὅπερ δύνασαι νὰ πράξῃς! . . .

— Μόλις ἀρθρώσας τὰς λέξεις ταύτας μετεμελήθη καὶ ἔσπευσεν ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν ἐντύπωσιν ἣν προὔξενον, ἀλλ' ἡ Λουίζα προέλαβε:

— Ἴδου λοιπὸν τὸ βῆθος τῆς καρδίας σου! ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ἀκρατήτου. Ἐπὶ τέλος τὸ εἶδον σαφῶς! Ἴδου τί εἶσαι, ἰδου τί θέλεις! διὰ ν' ἀκούσω αὐτὸ λοιπὸν ἐγὼ καταστρέφωμαι, θυσιάζωμαι, ἀτιμάζωμαι! . . . Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει διὰ σὲ πολλὴ ἡδονὴ καὶ οὐδὲμία εὐθύνων, ἢ κατάστασις εἶναι καλὴ καὶ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἀναγκάζουσαι νὰ δεῖξῃς ἀφοσίωσιν καὶ γενναϊότητα, ν' ἀνταμειβῇς διὰ προσπαθείας εἰλικρινοῦς, καὶ διὰ παροδικῆς μόνον καὶ ἐλαφρῆς θυσίας τὴν ἀπειρον στοργὴν, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπεδαψίλευσα λυπομένη ὅτι δὲν δύναμαι ἔτι πλεονα νὰ σοὶ ἐπιδαψιλεύσω, εὐθύς ὀπισθοδρομεῖς ἀνάνδρως, εὐθύς ἀποχωρεῖς! . . . Ὡ, μὴ ἀρνεῖσαι! τετέλεσται, εἶδον, ἐνόησα! Ἀμφέβαλλον καὶ διεψωτίσθην. ἐνέπεσας εἰς τὴν παγίδα ὀλοτελῶς! . . .

Ἐο μαρκήσιος ἀνωρθῶθη λυσσῶν ἤρχετο ὑποπτεύων ὅτι ἐνεπαίζετο.

— Κυρία, ἐπιθύρησε, δὲν σᾶς ἐννοῶ πλέον! . . .

— Ὡ, ἐξηγοῦμαι! ὑπέλαβεν ἡ ἐρώσα γυνὴ ἣς ἡ καρδία σφοδρῶς ἐσκίρτα καὶ αἱ χεῖρες ἐρρίγουν, ἐν τῇ μανίᾳ εἰς ἣν ἡ φοβερὰ ἀποτυχία παρέφευγεν αὐτὴν. Ἐξηγοῦμαι! ἠθέλησα νὰ γνωρίσω ἀκριβῶς κατὰ πόσον ἡδυνάμην νὰ βασιθῶ ἐπὶ τῆς στοργῆς σου, καὶ πρὸς τοῦτο προσεποιήθην δραπέτευσιν ἐκ τῆς ἐστίας μου. Ἡλίθιε, βλέπεις τὰς χεῖράς μου κενὰς, καὶ πιστεύεις ὅτι ἔφυγον πραγματικῶς; Μετὰ τὴν τρομερὰν σκηνὴν τὴν ὁποίαν ἔνεκα σοῦ ὑπέστην, ἐσκέψθην, ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἐσκέψθην τὰ πάντα νὰ παραιτηθῶ καὶ νὰ σπεύσω κατόπιν σου· ἀλλὰ πρὸ τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῶν διαθέσεών σου; ἰδου λοιπὸν τὰς γνωρίζω τώρα! εἶσαι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες εἶναι πάντοτε πρόθυμοι πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ οὐδέποτε πρὸς τὸ καθῆκον· εἶσαι ἄδωνις, ἄκαρδος, ἐπειδὴ μὲ προδίδεις καὶ ἀνόητος, ἐπειδὴ σὲ ἐνέπαιξα! ἰδου ἡ εἰκὼν σου, κύριε μαρκήσιε δὲ Κονδοττιέ! . . .

Ἐο Δανιὴλ ἐδῆξε τὰ χεῖλη σαρωδῶνιν μειδιάσας, ἀναλαμβάνων δ' αἰφνης τὸ ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ ἦθος.

— Δὲν σᾶς ἐνόμιζον, εἶπε, τόσῳ κρυψίνου, καὶ ἀληθῶς, ἀγαπητῆ μοι, μοὶ ἐμπνέετε ὑψίστον σεβασμὸν. Ἀλλ' ἐκπλήττομαι πῶς γυνὴ τόσον συνετὴ λανθάνει ἑαυτὴν ὀλισθαίνουσα εἰς τὸ ἐγκλημα μετ' ἀφελείας τοσαύτης. Ἐπέσατε θῦμα τῆς ιδιοσυγκρασίας ὑμῶν, πλὴν ἦδη συνήλθετε, καὶ ὑπάρχουσι μυρία πιθανότητες ὅτι δὲν θὰ διαπράξῃτε πλέον ἀφροσύνας. Κατὰ σπανίαν εὐνοίαν τῆς τύχης διείδετε τὸν βυθὸν τοῦ βαράθρου πρὶν ἢ κατακρημνισθῆτε ἐντὸς αὐτοῦ, ἐψωφελήθητε λοιπὸν ἐκ τῆς πείρας καὶ μὴ προεγγίσθητε πλέον ἐφεξῆς εἰς τὰ χεῖλη του. Οἱ ἄνδρες οἱ εὐνοούμενοι ὑπὸ τοῦ ὠραίου φύλου δὲν ἐπλάσθησαν πρὸς τὸ καθηγεῖσθαι τὴν ἀρετὴν πρὸς γυναῖκας εὐαρεστούμενας εἰς περιπετιώδεις ρωμαντικότητας, ἀλλ' ἐψωφελούμενοι τὰς περιστάσεις, ὁσάκις τοιαῦται παρουσιάζονται, ὀποφεύγουσι τὸ νὰ καταδείξωσι τὸ ἐπισφαλές τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰς ὠραίας, αἵτινες τρέχουσι πρὸς ἄγρην ἐρωτισκῶν· ἐὰν δὲ ὄλαι ὅσαι κοπιῶσι πρὸς εὐρεσὴν ἐραστῶν ἐγνωρίζον ἀκριβῶς τὴν διανοοῦνται ἐκεῖνοι, ὅ' ἀφιεροῦντο ἀναμφιβόλως καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου αὐτῶν εἰς τὸ καθῆκον καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ ἐξέπιπτον. Ἐπαίξατε πρὸ ἐμοῦ σκηνὴν κωμωδίας λίαν τεχνηνέτος, κυρία, καὶ οὐδόλωσ, ἐννοεῖται, ὀργίζομαι καθ' ὑμῶν, διότι, ἐρασιτέχνης ἐγὼ, θαυμάζω τὸ τάλαντον πανταχοῦ ὅπου συναντήσω αὐτὸ· ἀλλὰ καταστρέφω τὴν ὀμιλίαν, σᾶς λέγω ἐλευθέρως ὅτι ἀρτι ἐμάντευσάτε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ὅπερ εἶχον ἐπὶ τὰ χεῖλη: ἐπανέλθετε εἰς τὸν οἶκόν σας καὶ μηδέποτε ἐξέλθῃτε ἐξ αὐτοῦ. Φρονεῖτε ὅτι μ' ἐνοήσατε ὑμεῖς, ἀλλὰ κ' ἐγὼ σᾶς ἐνόησα οὐχ ἦπτον· παρὰ τινὰς ὑποσκιάσεις, εἶσθε τιμωπάτη γυνὴ, ὡς ἐρωμένη δὲ θ' ἀπετυγχάνετε ἀθλίως· ὅθεν ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον συνηργόσαμεν τὰς φαντασιοπληξίας ἡμῶν καὶ ἐποθήσαμεν ἀλλήλους, ἃς συγχωρηθῶμεν ἀμοιβαίως ἦδη καὶ ἃς καταλίπωμεν ἀλλήλους ἐρημοὶ καὶ ἀόρητοι. Λέγων δὲ ταῦτα ἔτεινεν ὅπως λάβῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη διεψύγε, σπεύσασα δὲ

ἐρρήθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος καὶ ἐδυθίσθη εἰς τὰ ἄπαλά αὐτοῦ προσκεφάλαια ἐκμεμυδενισμένη ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, κατασυντετριμμένη ὑπὸ τοῦ ἄλγους, ἀφροντιστοῦσα περὶ τῆς παρουσίας ἐκείνου, ὅστις ἰδίᾳ χειρὶ τῇ κατήνεγκε τὴν αἱματηροτάτην ταύτην πλὴγὴν, αἰσθανομένη ὅτι ἀπολέσθη καὶ μετ' ὀλολυγμῶν εὐχομένη ὅπως ἀποθάνῃ ἐκεῖ, ἵνα ἐσθαι ἀπαλλαγῇ τῶν βασάνων ἃς ὑψίστατο.

Ὁ μαρκήσιος, ἐντελέστατα ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπερηφάνου αὐτῆς στρατηγήματος, ἠτένισεν αὐτὴν μετ' ἀπορίας, καὶ οἰοεὶ ἐκτρεπόμενος εἰς οἶκτον ἐπέλλισε.

— Λουίζα! . . . Λουίζα, σοὶ λέγω, . . . ὀλίγην φρόνησιν! . . .

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδόλως ἐκινήθη ἐκείνη, ἀδυσοχόστως ἐν τῷ χάει τοῦ ἀπελπισμοῦ καὶ ἀπαύστως κλαίουσα, ἔλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἀπῆλθεν, ὅτε δ' ἡ δακρυσταγῆς τῆς ψυχᾶδος μορφή ἀνυψώθη, εἶχεν ἤδη παρέλθει μακρότερος τῆς ὥρας χρόνος ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἐραστοῦ.

Τὸ μέτωπον αὐτῆς ἦτο βαρὺ καὶ ἥλγει, ἐπιπτον οἰοεὶ τεβλασμένοι οἱ βραχίονες τῆς, καὶ ὁ κορμὸς αὐτῆς ἠδυνάτει νὰ κινηθῇ, βλέπουσα δ' ἑαυτὴν μόνην ἐν τῷ ὄματιφ ἐκείνῳ τοῦ ἀχανοῦς ξενῶνος. Ἐβαλε βαθὺν στόνον, ἐν ᾧ ἀμειλίχως ἐδάγυεν ἐπ' αὐτῆς ἡ συναίσθησις τῆς φρικτῆς αὐτῆς θέσεως. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαρρυσάσης ὥρας ἐν ἀπεριγράφτῳ πικρίᾳ περιδραμοῦσα διὰ τῆς μνήμης τὸ παρελθόν, ἔκρινεν ἑαυτὴν μετ' ἀπηνούς αὐστηρότητος. Ναί, αὐτῆ, αὐτῆ καὶ μόνη ὑπέιχε πᾶσαν εὐθύνην τοῦ θλιβεροῦ τούτου ναυαγίου τοῦ βίου τῆς! Ὁ σύζυγος αὐτῆς προσεπάθησε νὰ τὴν σώσῃ, κ' ἐκείνη ἠρνήθη νὰ τῷ τεῖνῃ τὸ οὖς· ἡ θυγάτηρ τῆς ἀφωσιώθη αὐτῇ περιπαθῶς καὶ αὐτὴ περιεφρόνησε τὴν στοργὴν τῆς, ἀπέρριψε τὰς θωπείας τῆς· καὶ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς ἀσυγγνώστου ἐθυσιάσε τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ τὴν γαλήνην, ἐθυσιάσε τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀμφοτέρων ἐκείνων εἰς φροῦδόν τινα κατοπτρισμὸν τοῦ ἔρωτος, οὐτινος ἡ πλάνος γοητεία ἐν ἀκαρεῖ λυθεῖσα, παρήτει ἠδὴ αὐτὴν ἐκπτωτον, ἐκθήρου, ἠφανισμένῃν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἄνευ ἀσύλου, ἄνευ ἐλπίδος, ἐσθαι ἐν τῷ μέλλοντι!

Καί, ἄνευ ἀσύλου! περιφρονήσασα τὰς θερμὰς παρὰ κλήσεις τοῦ συζύγου, πῶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν στεγὴν αὐτοῦ; νῦν ὅτε ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐγνώριζε τὴν σκανδαλώδη ψυχὴν τῆς, πῶς νὰ τολμήσῃ ν' ἀναφανῇ πρὸ αὐτῆς; ἀπόφασις τοιαύτη, οἷαν εἶχε λάβει ἄγει κατ' εὐθείαν ἢ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἢ πρὸς τὸν θάνατον· τῇ διέφυγεν ἐκείνη, ἀλλὰ τῇ ἔμεινεν αὐτός, ὅθεν πρὸς τοῦτον ἠδὴ εἶται τὸ βλέμμα, ἄνευ πυρετοῦ, ἄνευ ὀργῆς, ἄνευ ἐξάψεως! Λίαν περιφρων καὶ ψυχραῖμος ἐν τῇ ὑπερτάτῃ αὐτῆς δυστυχίᾳ, τετρωμένη δὲ καιρίως ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῆς καὶ ὑπεραλοῦσα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας ἦν ἀπελάκτισεν, οὐδὲν πλέον ἄλλο διέδλεπε μέσον εὐγενοῦς ἀπὸ τῆς ἀποπλανήσεως αὐτῆς διεξόδου. εἰμὴ μόνον τὸν ἀνέκκλιτον ἐξαφανισμόν.

Προενεκοῦσα ἐκ στερεᾶς ἀποφάσεως τὴν καθ' ἑαυτῆς καταδικνύου, ἔσπευσε πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἄνευ ἀναβολῆς· ὅθεν ἐσήμνησε τὸν κώδωνα ὅπως ζήτησῃ τὸν λογαριασμόν τῆς, ἐνόσφ δ' ἡ προσελθοῦσα

ὑπὲρ τῆς κατήρχετο ὅπως παραλάβῃ αὐτόν, καθυμένη πρὸ αὐτῆς ταύτης τῆς τραπέζης, πρὸ αὐτοῦ τούτου τοῦ χάρτου δι' οὗ, ἀπὸ τόσον εὐέλπιδος καρδίας, πρὸ μικροῦ ἐκάλει τὸν ἄπιστον ἐραστὴν ἔγραψε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ἀγγέλλουσα αὐτῷ τὴν ἀπαισίαν ἀπόφασιν. Κατὰ τὴν ὑψηλὴν δ' ἐκείνην στιγμὴν, ἦν αὐτὴ μετὰ πόθου ἐφρόνει τελευταίαν τοῦ βίου τῆς, ὑπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ κακοῦ ὅπερ ἐποίησε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν τόσῳ ἀγαθόν, εὐθὺν καὶ γεναῖον ὑπὸ πικρῶν τοῦ συνειδότητος τύψεων καταληφθεῖσα, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν ροῦν τῶν δακρῶν αὐτῆς, ἄπερ κυματηδὸν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐκρεῦσαντα, διέδρεξαν αὐτὸν διὰ θλιβεραῖς πικροσταλάκτου ὁρόσου. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ δεξιὴ αὐτῆς χεὶρ διέμεινε διστάζουσα, καὶ ἀσπίλος ἡ χιονώδης τοῦ χάρτου χροιά. . . . Φεῦ! τί νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν Δαβὶδ; πῶς νὸ τῷ ἐκφράσῃ τὴν ἐνδόμυχον συναίσθησιν τῆς; Τότε ἅπαξ ἔτι ἡ ὑπεροψία τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς κατίσχυσε, μὴ θέλουσα δὲ ν' ἀφήσῃ τὴν καρδίαν τῆς ἐλευθέραν ὅπως λαλήσῃ, ὡπισθοδρομήσει πρὸ τῆς εἰλικρινοῦς ὁμολογίας τοῦ ψυχοῦ μαρτυρίου, ὅπερ ἐδασιάνει τὴν ὑσιάνην τῆς ζωῆς τῆς στιγμῆν. Καὶ σφίγγουσα σπασμωδῶς τὴν γραφίδα μεταξὺ τῶν δακτύλων ἐχάραξε τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμὰς:

Χαῖρε, Δαβὶδ· λίαν ὀψὲ κατεῖδον ὅτι στρεβλὴν ἐπορεύθη ὁδὸν . . . καὶ ὅπως ἐξέλω αὐτῆς ἀπονήσκω. Συγχώρησόν μοι καὶ ἀντικατάστησόν μοι παρὰ τὸ τέκνον μας.

Λουίζα.

Σφραγίσασα τὸ γράμμα ἔδωκε τὰ ὀφειλόμενα χρήματα πρὸς τὴν ἀνομήνουσαν θαλαμηπόλον καὶ κατέβη. Ἀνέλαβεν εἶτα τὸν περιέχοντα τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς σάκκον, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ὁδὸν Ριβοζὶ καὶ ἀκολουθήσασα τὰς παρὰ τὸν Κεραμικὸν οἰκοῦσας κηλίδας, ἐξήθεσεν εἰς τὴν πλατείαν Ὀμονοίας, ὅπου ἀναλογισθεῖσα ὅτι ἄτοπον ἦτο νὰ κρατῇ ἐφ' ἑαυτῆς τὰ χρήματα καὶ κοσμήματά τῆς, ἐσκέψατο ν' ἀποθέσῃ αὐτὰ ἐν τῇ λέσχῃ διευθύνουσα πρὸς τὸν συνταγματάρχην Περιγιόν.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ θυρωρεῖον καὶ εἶπε πρὸς τὸν θυρωρόν.

— Δώσατε τὸν σάκκον τοῦτον εἰς τὸν συνταγματάρχην Περιγιόν, ἐκ μέρους τῆς κ. Ἐρβελέν.

— Μάλιστα, κυρία, εὐθύς· ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἐδῶ.

Ἐξελθοῦσα τῆς Λέσχης ἐθεώρησεν ἑαυτὴν μᾶλλον ἐλευθέραν καθ' ὅτι οὐδενὸς πλέον ἄλλου μέριμνα ἐδάγυεν ἐπ' αὐτῆς. Διαδῶσα δὲ τὴν πλατείαν πάλιν, εὐρέθη πρὸ τῆς γεφύρας καὶ ἐδάδισε κατὰ τὸ ἀνάκτορον Βουρβῶν. Κύψασα δὲ τότε πρὸς τὸ ἀργυρορροεὸν τοῦ ποταμοῦ κῦμα, ὅπερ ἐρεχόθει γοργῶς παλιρροοῦν ὑπὸ τὰ τόξα.

— Ἴδου ὁ τάφος μου! διενόηθη· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ βυθισθῶ εἰς τὸ ρεῦμα ἐν πλῆρει ἡμέρᾳ, πρὸ τόσου σμήνου διαβατῶν, οἷτινες ἀναμφιβόλως θὰ μὲ ἀνέστυρον, δημιουργοῦντες οὕτω θλιβερὰν ἄμα καὶ γελοῖαν σικανίην. Ἄναγκη ν' ἀναμνησῶ τὴν νύκτα· εἶναι ἠδὴ ἡ πέμπτη ὥρα, καὶ μετὰ δύο ἐξηκοντάλεπτα θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκτελέσω ὅτι ἀπεφάσισα ἄνευ κωλύματος παρ' οὐδενός.

Ἐβράδυνε τὸ βῆμα ὅπως μὴ ἀπαυδήσῃ, τοὺς ὀφθαλμοὺς δ' ἀτενῶς προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς ἀργυροπραοῖνου τῶν ὑδάτων ταινίας, ἥτις ἐξεταινετο εἰς ἀπώτατον μῆκος μέσῳ ὑψηλῶν ἀνδρῶν ἐξ ἀπορωγάδων πετρῶν, ἔστιν τέλος οἰοεὶ μαγευθεῖσα ὑπὸ τῆς αἰκινήτου στιλβιδόνοιο τοῦ κυμαινομένου ρεύματος.

Ἐρειδομένη ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐπὶ τοῦ στηθαίου τῆς γεφύρας καὶ φαινομενικῶς μετὰ προσδοχῆς θεωμένη τὸ πηδάλιον ἀκατίου, ὅπερ παρελάμβανεν ἐπιβάτας, ἡ ψυχὰς ἠσθάνθη αἰθνης ἀγνωστον χεῖρα θίγουσαν τὸν βραχίονα αὐτῆς. Ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἐν κεραυνοβόλῳ ἐκπλήξει εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν καθηγητὴν Σανδρὲν.

— ὦ! λοιπὸν, ἀγαπητὴ κυρία, τῆ ἐκραξε μετ' ἐπιβλητικῷ ὕφους, τί βλέπετε ἐδῶ;

Ἐκείνη προσεπάθησε ν' ἀποκρούσῃ τὴν φρικώδη αὐτῆς ταραχὴν.

— Ἄ! . . . εἰσθε σεῖς, ἀγαπητὲ φίλε; ἐπέλλισε. μ' ἐξεπλήξατε . . . ἔβλεπον . . .

Ἄλλὰ τῆ εἰσέβη ἡ δύναμις ὅπως ἐξακολουθῆσῃ πρὸ τοῦ διεισδυτικοῦ καὶ ἀνησύχου βλέμματός ὅπερ ὁ φίλος ἐνέτεινεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐσίγησε τρέμουσα ὑπὸ τὴν ιδεάν ὅτι ἀνεγίνωσκεν οὗτος σαφῶς ἐν τῷ βάθει τῆς διανοίας της. Μηδὸλως δὲ ἀποσύρον τὸ βλέμμα μετὰ δεσποτισμοῦ παραδόξου ὁ σοφός, ἄρπάζων τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ. ἔσμεν αὐτὴν πρὸς τὴν ξηρὰν.

— Σὰς βλέπω ἀληθῶς πολὺ μακρὰν τῆς συνοικίας σας καὶ τῶν συνήθων ἀσχολιῶν σας, τῆ εἶπε, ἀπομακρύνθητε λοιπὸν ὀλοτελῶς ἀπ' αὐτῶν, ἀκολουθοῦσά με ἐπ' ὀλίγον . . . Ἐξέρχομαι ἐκ τῆς Ἀκαδημίας καὶ μεταβαίνω οἴκαδε . . . ἔρχεσθε, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Λουίζα ἐβάδισεν αὐτομάτως ἀναυδος καὶ ἀβούλητος ὡς παιδίον. Ἐπὶ τίνῃ χρόνον ὤδενον σιγηλοί, ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον ἔνθα σπάνια ἐπεφαινοντο ἀνθρώπων μορφαί.

— Τί διανοεῖσθε, καθ' ἦν στιγμὴν σὰς ἀπῆντησα; τῆ εἶπεν ἀνοδιθῶν διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν καρδίαν αὐτῆς.

Ἐκείνη οὐδὲν ἀπεκρίνατο, κινήσας δὲ τὴν κεφαλὴν ὁ σοφός ἐπανέλαθεν ἠρέμα.

— Αἱ ιδεαὶ τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκυκλοφορεῖτε εἰς τὸ πνευμά σας, δὲν ἦσαν καλαί, ἀφ' οὗ δὲν δύνασθε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε αὐτάς, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι οὐκ ὀλίγα ἐγὼ γνωρίζω, ἐὰν δὲ ὀφείλω νὰ σὰς διαβεβαιώσω πιστότερον, δύναμαι νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι πρὸς ἐμὲ χθὲς ἐσπέρας, ἀποχωρισθεὶς ἀφ' ὑμῶν, ἦλθεν ὁ σύζυγός σας.

Ἀιθιδίως τὰ ὄμματα τῆς νεαρῆς γυναίκος ἐμεγεθύνθησαν, καὶ βαθεῖα ὀχρότης ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς· μόλις δὲ τοὺς καταπνίγοντας αὐτὴν λυγμοὺς συγκρατοῦσα, ἔστιν καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ πολυρρεῖμον ὕδωρ ὅπερ ἐκύλιε μακρὰν τὰ βαθὰ αὐτοῦ καὶ ζοφερόχροα κύματα.

— Ὅταν μ' ἀπῆντήσατε, ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς κεκομμένης, ἐξήτουν ἐκεῖ τὸν τόπον μονήρη καὶ ἴσυχον ὅπως ἀποθάνω.

Ἀσκαρδαμυκτὶ θεωρῶν αὐτὴν ἔτι ἐκεῖνος, ἔλαβε τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς της, καὶ διὰ τῶν ἐπιτυθειῶν δακτύλων ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν αὐτῆς.

— Ἐχετε πυρετόν, πρέπει νὰ καθυστερήσῃτε. Ἐλ-

θετε μέχρῃ τῆς οἰκίας μου, διότι κρατῶ ὑπὸ μάλης μέγα δέμα ἐγγράφων, τὸ ὁποῖον πολὺ μὲ στενοχωρεῖ. Ἄλλως τε φέγγει καθαρῶς, καὶ δὲν προτίθεσθε βεβαίως νὰ ἐκτελέσῃτε τὸ σχέδιόν σας αὐτοστίμει· θὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον, καὶ μετὰ τοῦτο, ἂν ἐπιμένετε εἰς τὴν πρόθεσίν σας ἀκόμη, — καθ' ὅτι ἐγὼ φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώμεθα πρὸς τὰς αὐστηρῶς λογικὰς καὶ πεφωτισμένας ἀποφάσεις, — ὅπως σὰς σώσω ἀπὸ τῆς ἀγωνίας τῶν ὑστάτων στιγμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς δημοσίας δακτυλοδεικτικῆς, σὰς παραλαμβάνω εἰς τὸ χιμεῖόν μου καὶ ἐκλέγω ἐξαιρετόν τοξικόν, τοῦ ὁποῖου ἐλάχισται ρανίδες ἀνάδύνως ὅλως θὰ σὰς θανατώσωσι.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα ἐκ χαρᾶς, αὐτὸ καὶ μόνον ἐπιθυμῶ ἐγὼ ἦδη.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν πόρθον Βουρδονναί, ὁ Σανδρὲν ἤνοιξε διὰ μικρᾶς κλειδῆς κρυφίαν θύραν τοῦ οἴκου του, καὶ ἀναβὰς μετὰ τῆς ξένης ἰδιαιτέραν κλίμακα ἄγουσαν εἰς τὸ χιμεῖον αὐτοῦ, ἤνοιξε τὸ δῶμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν διεβίου ἐν ἀπολύτῳ μονῶσει τὴν Ἐπιστήμην μόνην ἔχων ὡς σύντροφον.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φλῆς πρῶτον ἀποθέσατε ὅλους τοὺς φόβους καὶ τὰς προλήψεις ὑμῶν· ἐδῶ ὅλα αἱ ἀνθρώπινοι ἀδυναμίαι ἀνελύθησαν καὶ ἐκρίθησαν, ἔτυχον δὲ ἐπεικειας καὶ συγγνώμης. Ἡ μελέτη μοὶ καταδεικνύει, οἴμοι! τόσῳ σαφῶς πόσον μικρὰν ὑπέχομεν εὐθύνην καὶ τῶν ἐνοχωτάτων ἔτι πράξεων ἡμῶν, ὥστε, θὰ μ' εὕρητε ὀλοσχερῶς διατεθειμένον ὅπως περιθάλλω ὑμᾶς καταλλήλως, καὶ ὅπως, ἂν μὴ δύνηθῶ νὰ σὰς θεραπεύσω, τοῦλάχιστον συμπαθῶσθε εὐλακρινῶς.

Ἡ νέπυς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ἀμφιβάλλουσα, καθίσασα δ' ἐπὶ ἀνακλινητῆρος, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου οἰοεὶ ἐθάπτετο.

— Ἐὰν γνωρίζετε τὰ σφάλματά μου, εἶπε, γνωρίζετε ἐπίσης καὶ ὅ,τι εἶναι ἀσύγγνωστα καὶ ἀνεξαγόραστα.

Ἐκεῖνος θεωρῶν αὐτὴν μετὰ γλυκειᾶς ἀγαθότητος, ἀπῆντησεν.

— Εἶναι λίαν καλὸν τὸ ὅτι κρίνετε ἦδη αὐστηρῶς ἐαυτήν· ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ σφάλμα ὅπερ οὐδὸλως ἐξαγοράζεται, εἰμὴ διὰ τοῦ θανάτου; ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδὲν τοιοῦτον γνωρίζω.

— Ὑπάρχουσι τινὰ ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ἐκείνη διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωνιάδους φωνῆς τόσον σοβαρὰ καὶ ἐπιφέροντα οὐ μόνον εἰς τὸν δράστην ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν συνεπειὰς τόσον φρικώδεις, ὥστε, ἅπαξ λαβόντα χώραν, καθιστώσιν ἐφεξῆς τὸν βίον ἀβίωτον.

— Τοῦτο σημαίνει, εἶπε σοβαρῶς ὁ σοφός, ὅτι ὁ δράστης στερεῖται θέρους ὅπως ἐπανορθῶσῃ αὐτά.

— Καὶ ἂν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον;

— Οὐδὲν εἶναι ἀπολύτως ἀνεπανόρθωτον, εἰμὴ μόνον ὁ ἐκούσιος ἐκμηδενισμὸς ἑαυτοῦ. Τοῦναντίον δὲ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐν τῷ ἠθικῷ βίῳ εἶναι προξῆς ὑψηλοτέρα τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τις τὸ διαπραχθὲν σφάλμα ἢ τὸ ν' ἀπέχη ὅλως ἀπ' αὐτοῦ. Δὲν θέλω βεβαίως νὰ κακολογήσω κατὰ τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' εἶναι δῆλον ὅτι αὐτὴ βαίνει τὴν εὐθειαν ὁδὸν μηχανικῶς πῶς καὶ αὐτομάτως· ἐκεῖνος ὅμως ὅστις, καί-

περ ἔχων πάσαν ἐξουσίαν ὅπως ἐμμείνη ἐν τῷ κακῷ, γευθεὶς ἦδη τῆς ἐλικυστικωτάτης αὐτοῦ ἠδύτητος, ἔχει τὴν σθεναρὰν ἀνδρείαν ὅπως ἀποστραφῆ, ὦ ! οὗτος πρὸ τῶν ὀμμάτων μεγάλης τῆς ἀνθρωπότητος μερίδος εἶναι ἄξιος πολλῶν πλείονος συμπαθείας ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες, μηδέποτε πειραθέντες, ἐτήρησαν καθ' ἅπαντα τὸν βίον τὴν οὐδετερότητα τῆς ἐν τῷ καλῷ ἐμμονῆς.

— Κοπιᾶτε ὅπως μοι ἀποδώσετε ἐλπίδα, καὶ εὐγνωμονῶ πρὸς τὴν ἀγαθότητα ἡμῶν φέρεσθε ὡς ἀληθῆς φίλος, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν μου ὡς ὅσας εὐλογῶ διὰ τὸν παρήγορον ταύτην γλυκύτητα· ἀλλ' ὅμως ὅλα ὁμοῦ τὰ ἐπιχειρήματά σας ἀδυνατοῦσι νὰ μὲ πείσωσι, ἢ μόνη δὲ ἀπόφασις ἦν δύναμαι νὰ λάβω εἶναι τὸ ν' ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους τόσας θλίψεις προὔξενισα.

— Καὶ εἴσθε βεβαία ὅτι πράττουσα οὕτω δὲν θὰ τοῖς προξενήσῃτε θλίψιν μεγαλειτέραν ἔτι ;

Ἡ ἔνοχος ἀνεσκήρτησεν ἐρυθρίασα ἀσθενῶς.

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι χρησιμεύω ἀκόμη κατὰ τι εἰς αὐτούς ;

— Μήπως πάντοτε ἡ [θυγάτηρ δὲν ἀπεκδέχεται τι παρὰ τῆς μητρὸς ; καὶ μὴ ἐκπληροῦσα τὸ καθήκον αὐτῆς τοῦτο ἢ μήτηρ, δὲν ἐξαγοράζει ἑαυτῇ τὴν συγγνώμην διὰ τὴν σύζυγον ;

— Ὁ Δαβὶδ οὐδέποτε θὰ μοὶ συγχωρήσῃ ! δὲν δύναται ! . . . ἀνέκραξεν ἡ δυστυχῆς μετ' ἀπελπισμοῦ ἀνατρέχουσα διὰ τῆς μνήμης ἐπὶ τὴν ἄφρονά διαγωγὴν αὐτῆς.

— Τὸ εἶχεν ἦδη πράξει τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἐδῶ, ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ὅπου κάθησθε ! ἀνεβόησεν ὁ λόγιος· ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ λήθην τῆς ὕβρεως ἣν ἔλαβεν, ὡς θὰ ἐπιτύχω ἦδη παρ' ὑμῶν ἀπάρνησιν τῆς παραλόγου ἀποφάσεως.

— Ὡ ! . . . ἦμιν ἑκατοντάκις ἦπτον ἔνοχος, παρὰ τὴν ἱταμότητά μου, τότε, ἢ ὅσον εἶμαι ἦδη ἀντιότατα πρὸς τὰς παρακλήσεις του ! . . . μοὶ συνεχώρησε, λέγετε ! . . . μήπως δὲν τὸ γνωρίζω ἐγώ, ἀφ' οὗ μὲ ἰκέτευσε κλαίων, σχεδὸν γονυκλιτῶν, νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὸν οἶκόν μου καὶ τὸ τέκνον μου ; . . . κ' ἐγὼ οὐδεμίαν εἰσήκουσα ἐκ τῶν ἰκεσιῶν του, οὐδόλως ἐνόησα τὴν μεγαλοψυχίαν του, ἀλλ' ἔφυγον ὅπως μηδέποτε πλέον ἐπιστρέψω ; . . . βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὀφείλω νὰ ἐξαφανισθῶ !

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Σανδρέν, ἐξομολογήθητε ἀκριβῶς, διηγήθητέ μοι τί συνέβη σήμερον.

Τότε μετ' ἀπολύτου φιλαληθείας ἐκείνη ἐξιστόρησε τὸ οἰκτρὸν αὐτῆς παράπτωμα, μηδὲν παραλείπουσα, οἶονεὶ εὐρίσκουσα πικρὰν ἱκανοποίησιν ἐν τῇ αὐτοκατακρίσει· οὗτος δ' ἐρείδων ἐπὶ τῆς ἐργαστηρίου τραπέζης τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν εὐφυσά καὶ περινοῦν αὐτοῦ κεφαλὴν, ἠκροῦτο σιωπηλῶς ὡσεὶ οὐδεμιᾶς ἠθικῆς συμφορᾶς ἢ ἀφήγησις ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκπλήξῃ. Προσηλὼν τὸ βαθὺ αὐτοῦ βλέμμα μετὰ μελαγχόλου ἠδύτητος ἐπὶ τῆς δυστυχῆς γυναικὸς, ἐφαίνετο διὰ τῆς συμπαθοῦς αὐτοῦ ὀπιπῆς ἀναμετρῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ἐν δὲ τῇ ἀχανεῖ αἰθούσῃ, ἦν μόναι αἱ ὄχραι τοῦ δύοντος ἡλιουάκτινες ἐφῶτιζον ἀσθενῶς, κατανυκτικὴ ἡρεμία ἐπεχέετο μετὰ τῶν ὀμχλοειδῶν τῆς ἐσπέρας

σκιδῶν, αἵτινες ἀμφεκάλυπτον ὁμοῦ τὴν ἔνοχον καὶ τὸν κριτὴν διὰ σιγῆς σοδαρᾶς καὶ γλυκείας.

Ἡ Λουίζα ἐνόμιζεν ὅτι ἐγένετο ἦδη ἄλλην, ὅτι μεταμόρφωσις τις ἐλάμβανε χώραν ἐπ' αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ ἡρέμῳ ἐκείνῃ ἀτμοσφαῖρα τῆς μελέτης καὶ περισυλλογῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀξυδερκοῦς σοφίας οὐδέποτε θὰ διενεοῖτο κἂν τὸ κακόν. Κατὰ μικρὸν ὁ ὀξύς αὐτῆς ἀπελπισμὸς ἐχαλαροῦτο, ἐξέπνεον αἱ ἀποφάσεις τῆς, ἀπροσδόκητος δὲ ἐγκαρτέρησις διεισεδεδυσεν ἀσυνεσθῆτως ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, περὶ ἀνασῶ δὲ τὴν ἀφήγησιν, προσεῖδε μετὰ φόδου τὸν σοφόν, ὅστις ἔμεινεν ὅτι ἀκίνητος, ὡσεὶ ἀκούων ἀκόμη. Ἀνέμενεν ἢ δυστυχῆς ὅπως οὗτος ἐξενέγκῃ τὴν καταδίκην τῆς, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἢ ὑπαρξίς καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς οἶονεὶ ἀπ' αὐτοῦ μόνου ἐξηρτῶντο.

Τέλος ὁ Σανδρέν ἠγέρθη, καὶ σταυρώσας τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶπεν ἰστάμενος ὀρθὸς πρὸ αὐτῆς.

— Ἡ διαγωγή σας ὑπῆρξε τὰ μέγιστα ἔνοχος, ἀλλ' ἐν τῇ δυστυχίᾳ ὑμῶν ἔσχετε εὐτύχημά τι, τὸ νὰ εὐρισκῆσθε διήλαθῃ ἀντιμέτωπος πρὸς κυνικόν. Ἄν ὁ μαρκήσιος Κονδοτιῆ, ἦπτον εὐθὺς ὢν, δὲν ἀπεκάλυπτε πρὸ ὑμῶν τὰς βουλὰς αὐτοῦ καθαρῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποσιωπήσεως, θὰ παρεπλανᾶσθε ἀναμφιβόλως εἰς ὁδόν, ὅποθεν δυσχερῶς θὰ ἐξήρχεσθε· ἀλλ' ἦδη χάρις εἰς τὴν ἀγρίαν παρησσίαν τοῦ νέου τούτου, ἔστυτε ἀκριβῶς κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν. Ὅθεν οὐσιαστικῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἐτρέπῃ ἐπὶ τὰ χεῖρα, οὐδὲν δὲ κωλύει ὅπως ἐπιστρέψῃτε παραδειγματισθῆτε ἐκ τοῦ συζύγου ὑμῶν, ὅστις τὰ πάντα ὑπέταξεν εἰς τὸ συμφέρον τῆς θυγατρὸς σας, καθότι κατὰ τὰ συζυγικὰ ναυάγια ἢ πρὸς τὰ τέκνα στοργὴ δύναται ν' ἀποβῇ ὑπέρτατον μέσον σωτηρίας εἶναι τότε αὕτη ἢ σχεδιά ἢ ἀνθρωποδώτερα, τῆς ὁποίας οἱ ναυαγοὶ ἐπιδαίνοντες, προσεγγίζουσι τὴν ἀκτὴν. Ναί, διότι καὶ ὅταν ἔτι οὐδὲν πλέον εὐρίσκη τις κέντρον προσηλωσεως ἐν τῇ ζωῇ, δύναται πάλιν νὰ προσπλωθῇ εἰς τὰ τέκνα, καὶ ὀφείλει μάλιστα νὰ φανῇ λίαν γλυκὺς πρὸς αὐτά, διότι, φεῦ ! δὲν εἶναι ἄξια συγχαρητηρίων ἐλθόντα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄλλως τε δὲν ἀπήτησαν αὐτὰ ὅπως γεννηθῶσιν ἄλλοι τὰ ἐγέννησαν ! . . . τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ὅπως τοῖς προσδῶσῃ δικαίωμα ἐπὶ εὐδαιμονίας ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ὅσον οἶόν τε πλείονος. Ταῦτα πάντα ὁ δούλος σας ἐνόησε καθαρῶς, ἰδοὺ δὲ ὁ λόγος τῆς ἐπεικειας αὐτοῦ· διότι ἂν μόνον ὑμᾶς ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐνεπνέετο ὑπὸ φιλοσοφίας τόσον εὐρείας. Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦ τέκνου τῷ ὑπηγόρευσε τὸ καθήκον αὐτοῦ, ὅτι δῆποτε δὲ κἂν φρονῖτε ὑμεῖς, οὐδέποτε θὰ διαψεύσῃ ἑαυτὸν ἐκεῖνος !

— Τί μοὶ διατάττετε λοιπὸν ;

— Δὲν διατάττω, εἶπεν ὁ λόγιος μειδιῶν, συμβουλεύω νὰ ἐπανεέλθῃτε ὑπὸ τὴν στέγην σας.

— Ἄλλ' ἔγραψα ἦδη πρὸς τὸν Δαβὶδ ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται, ὅτι . . .

— Δὲν ἔλαβεν ἴσως ἀκόμη τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν, τούλάχιστον ἐλπίζω, διότι αὕτη θὰ τῷ προὔξεναι ἀλγεινοτάτην συγκίνησιν . . . λοιπὸν, οἰκονομήσατε τὸν χρόνον· εἶναι ἡ ἔκτα ὥρα, ἐντὸς εἰκοσὶ λεπτῶν θὰ εὐρίσκῃσθε ἐν τῷ οἴκῳ σας

— Ἄλλ' ἂν ἐκεῖνος δὲν μὲ δεχθῇ ;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ὅτι μεταξὺ τῶν διαφόρων θεωριῶν, αἵτινες ἐμορφώθησαν πρὸς ἐρμηνείαν τῶν στρόμβων (trombes) καὶ τῶν στροβίλων (tornados) μόνη ἡ τοῦ κ. Faye κρίνεται δυναμένη νὰ ἐρμηνεύσῃ ἐπαρκῶς τὰ μεγάλα ταῦτα μετεωρολογικὰ φαινόμενα, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφορμὴν λαβόντες πέρυσιν κατεδείξαμεν ἐν τῇ τρίτῃ ἡμῶν περιθεωρίᾳ. Ἄλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ἀπὸ μηχανικῆς ἀπόψεως ὑπεροχὴν τῆς θεωρίας τοῦ κ. Faye, ὑπάρχουσιν εἰσέτι εὐάριθμοι τινες παραδεχόμενοι ἀντὶ ταύτης τὴν ἀρχαιοτέραν ἐκείνης θεωρίαν τοῦ κ. Th. Reye, καθ' ἣν οἱ στρόμβοι καὶ γενικώτερον αἱ θύελλαι καὶ tornados, αἱ τὸσον συχναὶ ἐν ταῖς μεταξὺ τῶν τροπικῶν ἰδίᾳ χώραις, προέρχονται ἐκ τῆς συννεπείᾳ θερμάνσεως διὰ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος κατακορύφου ἀνυψώσεως ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς τὰ ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαιράς στρώματα ἀέρος εὐρικόμενου πρότερον ἐν καταστάσει ἀσταθοῦς ἰσορροπίας καταστρεφομένης συννεπείᾳ οἰαζομένης διαταρᾶξεως.

Τὴν ἐμμονὴν τῶν εὐαρίθμων τούτων εἰς ἐπιστημονικὴν ὑπόθεσιν, ὀλοσχερῶς πρὸς τὰ πράγματα ἀντικειμένην, ὠμολόγησε πρὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀληθοῦς θεωρίας πρὸς ἐρμηνείαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν τούτων φαινομένων κ. Faye, ἀνακοινῶν ἐν συνεδρίᾳ τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἐπιστημονικοῦ σώματι οὗτος τὰς ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Génol γενομένης παρατηρήσεις ἐπὶ τινος στρόμβου, παρατηρηθέντος κατὰ τινὰ ἀπὸ Jersey πρὸς τὴν ἀπέναντι ἡπειρὸν πλοῦν, καλοκαιρίας οὔσης, ὀλιγίστων ὑπαρχόντων νεφῶν, τοῦ δὲ ἡλίου καταφλέγοντος διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ :

Τὴν μεσημβρίαν, λέγει ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου Génol, θυελλῶδη νέφη ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν νήσων Ecrehou καὶ Dirouilles (μικρῶν νήσων κειμένων μεταξὺ τῆς νήσου Jersey καὶ τῆς Δ. ἀκτῆς τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ τῆς Μάγχης). Ἡ θάλασσα ἤρξατο κυμαιομένη. Αἰθῆρας παρατηρεῖται ὀξεῖα κορυφῇ σχηματιζομένη ὑπὸ τὸ στρώμα τῶν νεφῶν. Ἡ προσεχὴ ἐπιμπύκνεται ἐπὶ μᾶλλον, μέχρι οὗ φθάνει μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ στήλη αὕτη λαμβάνει ταχέως ὁμοιόμορφον πλάτος καὶ λίαν εὐκρινῶς διακρίνεται τότε ὅτι ἡ προσεχὴ τοῦ στρόμβου, ἐκεῖ ἔνθα οὗτος ἀπτεται τῆς θαλάσσης, ἐπιφέρει τὴν κατακορύφου ἀνυψώσιν τοῦ ὕδατος πανταχόθεν περὶ τὸν στρόμβον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποδαίνει τοσοῦτ' ἄλλο ὁρατὸν, καθ' ὅσον ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ νέφους.

Τὸ θέαμα εἶνε ἐξαιρετικόν, ἀλλὰ δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν δώδεκα λεπτῶν, μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὁμοίων τῶ φαινομένων ἀφανίζεται, διερχόμενον διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω περιγραφείσων ψάσεων.

Ὁ στρόμβος οὗτος εὐρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν 12 περιπέου χιλιομέτρων, τὸ δὲ θυελλώδες νέφος, ἐξ οὗ ὁ

στρόμβος κατέπεσεν, ἔλαβεν εἴτα ἐτέραν διεύθυνσιν καὶ βαθμυδὸν διελύθη.

Ἡ περιγραφὴ αὕτη, προστίθουσιν ὁ κ. Faye, ἀποδεικνύει ἐναργῶς ὅτι ὁ στρόμβος ἐσχηματίσθη εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιράς, ἐν τῇ νεφέλῃ, ὅτι ἐκεῖθεν ἐκινήθη πρὸς τὰ κάτω, ὅτι ἤγγισεν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὅτι τότε ἤρξατο ἐνεργῶν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ὅτι τελευταῖον ἀνυψώθη πρὸς τὸ νέφος, ἐν ᾧ καὶ ἐξηφανίσθη.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ἐν τοῖς στρόμβοις καὶ τοῖς tornados παρατηρουμένης κινήσεως κατὰ διαδοχὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἄνω, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας οὐδαμῶς ἐπιδρωσίν οὔτοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἶνε τόσῳ σύννεθος, ὥστε ὁ κ. Faye ἀπορεῖ πῶς ὑπάρχουσιν εἰσέτι οἱ ὑποστηρίζοντες, μάλιστα δὲ ἐν Ἀμερικῇ, ἔνθα τὰ φαινόμενα ταῦτα καὶ συχνότερα εἶνε καὶ ψοβερώτερα ἢ ἀλλοθί που, ὅτι οἱ στρόμβοι καὶ οἱ tornados παράγονται ὑπὸ ἀνιόντος ρεύματος ἀέρος καὶ βαιίνουσιν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς τὰ νέφη, ἐνᾧ ἡ ἄμεσος παρατήρησις βεβαίως τοῦναντίον.

* *

Πρὸς τὴν ἀνωτέρω ὑπομνησθεμένην θεωρίαν τοῦ κ. Faye περὶ τῆς ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὑπάρξεως κατιόντων στροβίλων σχετίζεται ἀμέσως, πειραματικὴν ἀποτελῶν ταύτης ἀπόδειξις, τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. Faye παρουσιασθὲν τῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὑπόμνημα τοῦ κ. Venukoff ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀεροστατικὴ ἐν Ρωσίᾳ ἀνάβασις κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19)1 ὁκτωβρίου ἐ. ἐ.

Κατὰ τὸ ὑπόμνημα τοῦτο δύο εἰσοὶ ἀξιωματικοί, ἐπιβαίνοντες στρατιωτικοῦ ἀεροστάτου, οὔτινος ἡ διάμετρος ἀνῆρχετο εἰς 15 μ. καὶ ἐπομένως ὁ ὄγκος ὑπερέβαινε τὰ 3000 κ. μ., ἐπεχείρησαν ἀεροπορίαν ἀπὸ τῆς Goniondz, ἐπὶ τῶν πρωσικῶν συνόρων κειμένης, μέχρι τῆς Tchernigow, κειμένης ἐν τῇ μικρῇ Ρωσίᾳ εἰς ἀπόστασιν 800 χμ. ἀπὸ τῆς πρώτης.

Ἀναχωρήσαντες τὴν 9 ὥραν 30 λεπτά τῆς πρώτης οἱ ἀεροπόροι οὔτοι, ὑψώθησαν ταχέως εἰς 3500 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ ὕψος δὲ τοῦτο παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀεροπορίας, ἥτοι μέχρι τῆς 5ης ὥρας μ. μ. Ἡ θεὰ τῆς γῆς ἀπεκρύπτετο ἀπ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν νεφῶν σωρῶν (cumulus), ἐλαφροὶ δὲ μαλλοὶ (cirrus) ὀλιγάρθμοι ἐφαίνοντο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῶν. Ἡ θερμοκρασία διετηρεῖτο ὑπὸ οἰκίαν μεταξὺ 2⁰ καὶ 3⁰ Κελσίου, ἀλλ' ἡ ἐπιδερμὶς ἐκαίετο ἅμα ἐκτιθεμένης τῆς χειρὸς εἰς τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν.

Ὁ ἄνεμος ἐπνεεν ἀπὸ τοῦ ΒΔ πρὸς τὸ ΝΑ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν. Ἐπνεε δὲ λίαν κανονικῶς, καίπερ ταχύς, δι' ὅπερ καὶ τὸ ἀεροπόρον εἴβαινε μετὰ μεγάλης κανονικότητος. Ἀλλὰ κατὰ τινὰς στιγμὰς οἱ ἀεροπόροι παρετήρησαν περιστροφὴν τοῦ ἀεροστάτου αὐτῶν περὶ τὸν κατακορύφον αὐτοῦ ἄξονα, μεθ' ὃ ἡ ἀεροπορία ἐξηκολούθησεν ἄνευ διακοπῆς καὶ πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ΒΔ πρὸς τὸ ΝΑ διεύθυνσιν.

Ἐπὶ τοῦ ὑπομνήματος τούτου τοῦ κ. Venukoff ὁ

Ραγε εποικήσατο πρὸ τῆς Ἀκαδημίας τὰς ἐπομένας παρατηρήσεις :

Ἡ θέσις τῶν δύο ἀεροπόρων εἶναι καλῶς ὀριζόμενη. Κάτωθεν αὐτῶν ἐξετείνεται στρώμα πυκνῶν σφαιρῶν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἀποκρυπτόντων· ὑπερῶν αὐτῶν καὶ εἰς μέγα ὑπὲρ αὐτοὺς ὕψος ἐλαφροὶ μαλλοὶ, σχηματίζοντες στρώμα μικροῦ πάχους· ἐν τῷ μεταξὺ νινέμῳ ἀέρι τὸ ἀεροπόρον βαῖνον μετὰ ταχύτητος σημαντικῆς — 107 χμ. κατὰ μέσον ὄρον — ταχύτητος κοινῆς εἰς ἅπαντα τὰ στρώματα ταῦτα. Τὸ ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι αἱ περιστροφικαὶ κινήσεις, αἱ τὸ ἀεροπόρον κατὰ διαλείμματα ταράττουσαι. Αἱ κινήσεις αὗται προήρχοντο προφανῶς ἐκ τοῦ στρώματος τῶν μαλλῶν, ἥσαν κινήσεις διηήσσαι, ὑποτυπούμεναι ἐν τοῖς ἀνωτέροις στρώμασι καὶ μὴ ἀφικνούμεναι μέχρι τῶν κατωτέρων νεφῶν. Θὰ ἀπαιτεῖτο στρώμα μαλλῶν πυκνότερον, ὅπως τὰ ὑποτυπώματα ταῦτα τῶν στροβίλων ἐπεκταθῶσι χθαμαλότερον καὶ δυνηθῶσι νὰ ἐγγίωσι τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ τοῦτο ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν κινήσεων τούτων κεῖται ἐν τοῖς στρώμασι τῶν μαλλῶν καὶ ὅτι αὗται εἰσι κατιούσαι.

Ὁ στρατηγὸς Venukoff πλὴν τοῦ ἀνωτέρου μνημονευθέντος ὑπομνήματος ὑπέβαλε τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν διὰ τοῦ κ. Ραγε καὶ ἕτερον ὑπὸ τὸν τίτλον : Θερμομετρικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ, ἐν ᾧ παρέχεται τὸ μέτρον τῶν ἄκρων θερμοκρασιῶν, αἵτινες ἐπὶ τῆς κορυφῆς ταύτης ἐσημειώθησαν ἐν τοῖς θερμομέτροις τῆς μεγίστης καὶ ἐλαχίστης θερμοκρασίας, ἅτινα ῥῶσος ταξειδιώτης, ὁ κ. Pastoukoff, κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀναβάς μέχρι κορυφῆς τινὸς τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ὄρους (1912 μ.), ἀφῆκεν ἐν καταλλήλῳ κοιλότητι ἐντὸς θήκης ἐκ λευκοσιδήρου.

Τῇ 4/16 αὐγούστου ἐ. ἕτερος ῥῶσος ταξειδιώτης, ὁ κ. Zimmer, ἐπεσκέθη τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου, εὐρὼν δὲ τὴν ἐκ λευκοσιδήρου θήκην τοῦ κ. Pastoukoff ἄθικτον, ἀντέγραψε τὰς ὑφ' ἑκατέρου τῶν δύο θερμομέτρων δεκνυόμενας ἄκρας θερμοκρασίας, ὧν ἡ μὲν τοῦ μεγίστου (maxima) εἰρέθη οὔσα + 170,25, ἡ δὲ τοῦ ἐλαχίστου (minima) — 40⁰ Κελσίου, ἐνῶ ἕτερον θερμομέτρον ἐλαχίστου, προσδεθὲν τῷ 1893 ἀπὸ κατακορύφου τινὸς ἀντικειμένου ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι, ἐδείκνυε μόνον — 38⁰ Κ., ἡ δὲ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους παρουσίας τοῦ κ. Zimmer εἰρέθη ὑπὸ σκιᾶν οὔσα + 3⁰ Κελσίου.

Τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ κειμένης εἰς τὸ αὐτὸ περίπου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὕψος, εἰς ὃ καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ ὄρους τῶν Ἀλπεων (1810 μ.), — ἐφ' ἧς ἀπὸ διετίας ἰδρῶθη ὑπὸ τοῦ κ. Janssen τὸ ὁμώνυμον τῷ ὄρει τούτῳ ἀστεροσκοπεῖον — λίαν ἐνδιαφέρουσα ἔσται ἡ σύγκρισις τῶν ἀριθμῶν τούτων πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ τοῦ Λευκοῦ ὄρους σημειωθέντας, καίτοι ἐκ προτέρων προβλέπεται διαφορὰ μετὰ τῶν ἄκρων θερμοκρασιῶν τῶν δύο τούτων ὑψηλῶν κορυφῶν, διαφορὰ προερχομένη καὶ ἐκ τοῦ διαφόρου γεωγραφικοῦ πλάτους αὐτῶν (40⁰ Β. πλάτος διὰ τὸ Ἀραράτ καὶ 46⁰ διὰ τὸ Λευκὸν

ὄρος περίπου) καὶ ἐκ τῶν διαφόρων ὑγρομετρικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἧς αἱ δύο αὗται κορυφαὶ εὐρίσκονται.

Αὐστηρῶς δ' ἀκριβείας χάριν ἀναγράφομεν ὅτι ἡ μὲν κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ ὄρους κεῖται ὑπὸ Β. πλάτος 45⁰ 49' 59'', ἡ δὲ ὑψίστη τοῦ ὄρους Ἀραράτ κορυφὴ, ἐγειρομένη εἰς ὕψος 5155 μ. κατὰ τὸ Connaissance des Temps, κεῖται ὑπὸ Β. πλάτος 39⁰ 42' 24''.

* *

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν σπουδαία ἐγένετο ἀνακοίνωσις ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ἀστρονόμου τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τῶν Παρισίων κ. O. Callandreu ἀναφερομένη εἰς τὰ ἐξαγόμενα τῶν νεωστὶ γενομένων μελετῶν τοῦ ῥώσου ἀστρονόμου O. Backlund σχετικῶς πρὸς τὴν μάζαν τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ καὶ πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς περὶ τὸν ἥλιον περιφορᾶς τοῦ κομήτου τοῦ Encke, ὅστις, ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν περιοδικῶν κομητῶν, ὧν ἐπεβεβαίωθη ἡ ἐπάνοδος, ἀναγράφεται διὰ τὸ ἔτος 1894 συμπληρῶν τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὀρθοστατικὴν περιφορὰν αὐτοῦ εἰς 3,303 ἀστρικά ἔτη, ἥτοι εἰς 3 ἔτη 110 ἡμέρας καὶ 16 ὥρας περίπου.

Ἀφορμὴ πρὸς τὰς δοδαρὰς ταύτας μελέτας τοῦ κ. Backlund ἐδόθη ἐκ τοῦ περιέργου καὶ μοναδικοῦ φαινομένου τῆς ἐλαττώσεως τῆς διαρκείας τῆς περιφορᾶς τοῦ κομήτου τοῦ Encke, ἐλαττώσεως ἐξιδουμένης περίπου πρὸς 2 ὥρας ἀπὸ τῆς μᾶς ἐμφανίσεως εἰς τὴν ἐτέραν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ ἐπιφερομένων κατὰ τὴν διὰ τοῦ περιπλίου διάβασιν τοῦ κομήτου τούτου σημαντικῶν διαταρᾶξεων.

Ὁ κ. Backlund ἐξηκολούθησε τὴν μελέτην τοῦ κομήτου τούτου μετὰ τὸν Encke καὶ d' Astén, ἐνησχολήθη δὲ περὶ τούτου ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου, ἥδη δὲ πρὸ δεκαετίας ἐγνώρισε τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ τὸ ἐξῆς ἀξιοσημείωτον γεγονός, καθ' ὃ ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς κινήσεως τοῦ ἐν λόγῳ κομήτου δὲν διατηρεῖται σταθερά, ἀλλ' ἠλλατώθη σημαντικῶς κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1871—1894 περίοδον, ἀποβάσα περίπου τὸ ἥμισυ τῆς ἀντιστοιχοῦσης εἰς τὴν περίοδον 1819 — 1865.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐπεβάλλετο τῇ ἐπιστῇ ἡ τοῦ συνόλου ἀναθεώρησις, ἣν ἐπ' ἐσχάτων ἀνέλαβεν ἐντολῇ τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῆς Πετροπόλεως, χορηγοῦντος δὲ τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Nobel, ὁ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς κ. Backlund, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν, ὅστις καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐπανάληψιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς μελέτης τῶν ἐπὶ τὰ τελευταίων ἐμφανίσεων τοῦ ἐν λόγῳ κομήτου ἀπὸ τοῦ 1871 μέχρι τοῦ 1891.

Ἀδυνατοῦντες νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς δοδαρᾶς ἐργασίας τοῦ κ. Backlund καὶ νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς αὐτοῦ λογισμοῖς, διότι τοῦτο προφανῶς ἐξέρχεται τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν ἡμετέρων διαλέξεων, περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἀξιολόγων πορισμάτων τῆς μελέτης ταύτης, ἅτινα συνοψίζομεν ἐν τοῖς ἐπομένοις :

α) Ἡ μάζα τοῦ Ἑρμοῦ, τέως ἀναγεγραφομένη ἴση πρὸς τὸ $\frac{1}{5310000}$ τῆς τοῦ ἡλίου (Πρὸβλ. Annuaire du Bureau des Longitudes τοῦ 1894), δεόν νὰ θεωρηθῇ

ἐξιδουμένη κατὰ μεγίστην προσέγγισιν πρὸς τὸ $\frac{1}{9700000}$ τῆς τοῦ ἡλίου.

β) Διὰ πιθανὸν εἶναι ὅτι τὸ ἀνθιστάμενον εἰς τὴν κίνησιν τῶν κομητῶν ὑποθετικὸν ὑλικὸν διάμεσον, ὅπερ ἐθεωρήθη ὑφιστάμενον ὡς ὑπόλοιπον τῆς μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ πλανητικοῦ συστήματος κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Laplace κοσμικῆς ὕλης, ἢ οὐδόλως ὑφίσταται ἢ καὶ ὑφιστάμενον δὲν ἀποτελεῖ συνεχές τι, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἐντετοπισμένον εἰς διαφόρους χώρας τοῦ πλανητικοῦ διαστήματος, ὅπερ φυσικώτατον φαίνεται, ἐὰν ληθῆ ὑπ' ὄψει, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι οὐδεὶς τῶν λοιπῶν κομητῶν ὑφίσταται τὴν ἐκ τοῦ ὑλικοῦ διαμέσου—ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τοῦτο πράγματι πανταχοῦ ὑπῆρχεν—ἐπιβράδυνσιν τῆς κινήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν πλανητῶν ἐκ τῆς νεφελογένεσος τοῦ Laplace δὲν ἦδυνήθη νὰ χρησιμοποιηθῆ σύμπασα ἢ τῶν δακτυλίων ὕλη καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι κατὰ μῆκος τῶν τροχιῶν ἐκείνων περιφέρονται ἀναμφιδόλως νεφέλαι ἐξ ὑλικῶν ἐλαφροτάτων. Ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὑλικοῦ τούτου διαμέσου ἐν τισὶ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος τμήμασιν, οὐδεμίαν μὲν σημαντικὴν ἀνωμαλίαν δυνατὸν νὰ ὑποστῶσιν οἱ πλανῆται κατὰ τὴν κίνησιν αὐτῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ οἱ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τὸ ἡλιακὸν σύστημα διασχίζοντες κομήται.

γ) Ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου ἠθελεν ἀρθῆ ὀριστικῶς, ἐὰν ὁ κομήτης τοῦ Encke ἠδύνατο νὰ μελετηθῆ μακρὰν τοῦ περιηλίου αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὁ κομήτης οὗτος δὲν ἀνέκει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων τῶν κομητῶν, οὓς ὁ κ. Barnard, γνωστὸς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὡς ἀνακαλύψας πρὸ διετίας περίου τὸν εἴδοντος τοῦ Διός, ἐπέτυχε νὰ παρατηρῆ μετ' ἀκριβείας εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπερβαίνουσαν τὴν ἀκτίνα τῆς τροχιάς τοῦ πλανῆτου Διός.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Χρονικὰ σημειώματα τῆς ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ.

Τῷ 1891 εἶχονεν τὴν τιμὴν νὰ υποβάλωμεν εἰς τὸ Ἑλλ. κοινὸν μονογραφίαν ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὰ Φθιωτικά, ἐν ἣ περιγράφονεν ἐν συνόψει τὴν Ἐπαρχίαν Ἀλμυροῦ, ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς βορείου Φθιώτιδος, μιᾶς τῶν τεσσάρων μεγάλων διαίρεσεων τῆς πεδινής Θεσσαλίας. Δὲν ἐδημοσιεύσαμεν δ' ἐν τῷ πονηματικῷ ἐκείνῳ ἡμῶν οὔτε τὰς ἐπιγραφάς τῆς περιγραφομένης χώρας, ὡς εἶχονεν ἀναγγεῖλη, οὔτε ἑτέρους ἱστορικὰς εἰδήσεις, διότι αὐταὶ καὶ χρόνου μακροῦ καὶ μείζονος δαπάνης καὶ ἐπιστάσεως ἐπὶ τῆς ἐκτυπώσεως ἐδέοντο, ὧν ἡμεῖς ἐστερούμεθα· ἄκρι δὲ περιελθόντες αὐτὴς τὴν ἐπαρχίαν Ἀλμυροῦ καὶ ἐντριβέστερον μελετήσαντες τὰ κατ' αὐτὴν μνημεῖα ἐπιφυλασσόμεθα, ὅπως τὰ πορίσματα ἡμῶν ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει ἀνακοινώσωμεν εἰς τὸ ἑλλ. κοινόν. Καὶ τινὰς

μὲν τῶν ἐπιγραφῶν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς Bulletin de Correspondance Hellénique. Ἐν δὲ τῇ ἐγκρίτῳ ταύτῃ Ἐβδομαδιαίᾳ Ἐπιθεωρήσει τοῦ Νεολόγου δημοσιεύομεν ὅσα ἱστορικὰ καὶ χρονικὰ σημειώματα ἀνεύρομεν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῖς χωρίοις αὐτοῖς. Καὶ δὴ ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ Ἀλμυροῦ.

α') Δῆμος Ἀλμυροῦ.

1. Ἀλμυρός. — Ἡ πόλις αὕτη ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ I' αἰῶνος μ. Χ. Ἐν τινὶ δὲ Χρυσοβούλλῳ τοῦ Μιχαῆλ τοῦ Παλαιολόγου, ἐκδοθέντι τῷ 1272, δι' οὗ δωρεῖται ὁ μνημονευθεὶς αὐτοκράτωρ τῷ συγγενεῖ αὐτοῦ Νικολάῳ τῷ Μελισσηνῷ κτήματά τινα, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲ ἀναφέρονται τάδε: «μετόχιον τοῦ κυροῦ Ἰακρίωνος τὸ διακείμενον ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀλμυροῦ μετὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ πάντων τῶν προνομίων αὐτοῦ». Κατὰ δὲ τὸν ΙΑ' αἰῶνα μ. Χ. ὁ ἐπισκεψθεὶς τὴν Ἀνατολὴν ἀραβὴ γεωγράφος Ἐδρεσῆς ἀποκαλεῖ, κατὰ Hopf, τὸν Ἀλμυρὸν σπουδαῖον ἐμπορεῖον. Ὁ πολὺς Χόπριος λέγει, ὅτι ὁ Ἐδρεσῆς ἐπισκεψθεὶς τὴν Θεσσαλίαν, τρεῖς πόλεις ἐν αὐτῇ ἀνεῦρε σπουδαίας, τὴν Λάρισσαν, τὰ Τρίκαλα καὶ τὸν Ἀλμυρὸν. «Weiter nennt Edrisi. . . Trikala (Tarufnika) in der Ebene von Weingärten umgeben, Larissa (eine bedeutende Stadt, reich an Ackerland, Feigen und Wein), und Halmyros, wichtiges Emporium». (Karl Hopf, VI, 163). Ὁ δὲ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ περιηγηθεὶς τὴν Ἀνατολὴν Ἰουδαῖος Βενιαμὴν Τουδέλας πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἰουδαϊκοῦ πληθυσμοῦ, ἀποκαλεῖ τὸν Ἀλμυρὸν τὸ κυριώτερον ἐμπορεῖον Ἐνετῶν, Πισατῶν καὶ Γενουαίων· πρὸς δὲ κατόικον ἐν Ἀλμυρῷ καὶ 400 Ἰουδαῖοι, ὧν ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Σόλοκ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Σολομών, κατὰ τὸν αὐτὸν Χόπριον, λέγοντα: «In Thessalien liegen immer Gardiki; eine zerstörte Stadt, in der nur wenige Griechen und Juden leben; dann das grosse Halmyros am Meere mit neuem Gebiet, der hauptsächliche Handelsplatz für Benetianer, Pisaner, Geniensen und andere Abendlaender, mit 400 Juden Chilok, Joseph der edelteste und Salomo der Obert vorsteher». (Karl Hopf, VI, 163 καὶ 177). Ὑπῆρχε δὲ καὶ συνοικία τις τῶν Πισατῶν ἐν Ἀλμυρῷ, ὡς καταδείκνυται ἐκ τινος συνθήκης τῶν κατοίκων τῆς Πίσης πρὸς τὸ Βυζάντιον, δι' ἧς ἐπατύγγανον οὗτοι ἀτέλειαν εἰς τὰ ἐν Βυζαντίῳ κτήματά, ἐλάττωσιν τοῦ τελωνιακοῦ δασμοῦ καὶ ἀνάκτησιν τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Ἀλμυρῷ συνοικιῶν καὶ νῶν αὐτῶν—(παράβ. Hopf. ὡς ἀν. Παπαρηγ. Ἱστορ. Ἑλλ. ἔθρονος Δ', 373, Γεωργιάδου, Θεσσαλ. ἐκδ. α'. 121). Ἐπὶ δὲ τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως κατεκτήθη καὶ ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ τῶν ἰπποτῶν τοῦ Βονιφατίου καὶ Γουλιέλμος τις ἀναφέρεται κύριος Ἀλμυροῦ καὶ Λαρίσης, κατὰ τὸν Χόπριον λέγοντα: « . . . Allertino da

Kanossa, Herr des Thessalischen Theben Gulielmo von Larissa und Halmyros etc». (Hopf, VI, rio, 282, 3. — παρὰ β. καὶ Buchon, *histoire de l'Etablissement et conquèrent. Français.* etc p. 447. — Παπαρηγοπούλου, *Ἱστορ. Ἑλλ. ἔθρον.* Ε'. 21. ἔκδ. α'. Γεωργιάδου, Θεσσαλ., ὡς ἄνω) Ὑπῆρχον δ' ἐν τῇ αὐτῇ χώρῃ δύο Ἀλμυροί, ὧν ὁ εἰς πιθανώτα ἦν ἡ Ἄλος, ὡς καταδείκνυται ἐκ τινος Χρυσοβούλλου, ἐκδοθέντος τῷ 1199 (Νοεμβρ.), δι' οὗ ἐπετρέπετο τοῖς Ἑνετοῖς νὰ ἐμπρορεύωνται εἰς ἀφορτέρον τοὺς Ἀλμυροὺς Hopf, VI. 176 Γεωργιάδου, Θεσσαλ. 116 ἔκδ. α'. ἡμέτ. Φθιωτ. 15, 57).

Τῷ 1153 μ. Χ. ὁ Ἀλμυρὸς ἀνήκεν εἰς τὰ κτήματα τῆς Εὐφροσύνης Δούκισσας, συζύγου τοῦ μετὰ ταῦτα μικρὸν βασιλεύσαντος Ἀλεξίου τοῦ Γ' Κομνηνοῦ, περιλαμβανόμενα τὰς θεσσαλικὰς πόλεις Βίσσηνα Ἐβδ. Ἐπιθεωρήσεως (ἄρ 35 καὶ ἑ.) ;), Φάρσαλον, Θανμακόν, Ραβενίκον, Ἀλμυρὸν καὶ Δημητριάδα. Ἡ πόλις τότε ἦν μία τῶν λαμπροτέρων πόλεων τοῦ Βυζαντιακῆς ἐποχῆς, ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἄλλας μεγαλόπολεις τοῦ Κράτους· μάρτυς μοι ἔστω ὁ ἀοιδιμος ἱστορικός Κ. Παπαρηγόπουλος λέγων τάδε : « καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ πόλις τοῦ Ἀλμυροῦ ἦν μία τῶν λαμπροτέρων πόλεων τοῦ Κράτους » (*Ἱστορ. Ἑλλ. ἔθρ.* Δ'. 605).

Τῷ δὲ 1278 καταλήφθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου τοῦ Συναδηνοῦ καὶ Μιχαὴλ τοῦ Καβαλλαρίου, μετὰ τῆς Δημητριάδος. (πρὸ βλ. *Ἱστορ. Ἑλλ. ἔθρ.* Ε'. 118. ἡμ. Φθιωτ. 16).

Τῷ δὲ 1307 ἐλεηλατήθη ἡ πόλις μετὰ τῆς Σκοπέλου ὑπὸ Φερδινάνδου τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας, ἀποσταλέντος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ νὰ προσοικειωθῇ τὴν συμμαχίαν τῶν Καταλανῶν. (*Ἱστορ. Ἑλλ. ἔθρ.* Ε' 119 ἡμ. Φθιωτ. 16).

Τῷ 1309 καταλήφθη ὁ Ἀλμυρὸς ὑπὸ τῶν Καταλανῶν, ὡς καὶ τὰ Φέρσαλα, τῷ δὲ 1310 ὁ δούξ τῶν Ἀθηνῶν Βρυέννιος διὰ τῆς συμμαχίας τῶν Καταλανῶν κατέλαβεν ὑπὲρ τὰ τριάντονα φρούρια καὶ ἐγένετο κύριος τοῦ Ζητουνίου, τῆς Δημητριάδος, τοῦ Ἀλμυροῦ, τοῦ Δρομοκοῦ καὶ τῆς Λάδης (*Ἱστ. Ἑλλ. ἔθρ.* Ε'. 217 ἡμ. Φθιωτ. 17).

Ὁ Βρυέννιος ἐφρονεῦθη ἐν Ἀλμυρῷ ὑπὸ τῶν Καταλανῶν ἐν τινι μάχῃ, διότι

- «Οἱ Καταλανοὶ ἐσύμπιπταν δουλωτικὰ εἰς τὸν δούκα·
 »Κ' ἐκεῖνος πὸ ἀλαζονείας, ὡς τὸ ἔχουσιν οἱ Φράγκοι,
 »ἐβάλλθη κ' ἐπολέμησε· τὸν πόλεμον ἐχάσεν·
 »ἐπιάσθη εἰς τὸν πόλεμον
 »ἐπῆραν καὶ τὸν τόπον του τὸ μεγάλο κυράτο
 »Καὶ εἶναι αὐθéntαις σήμερον εἰς αὐτὸ ἡ Κομπάνια·
 »ὁ πόλεμος ἐγένετο ἡμέρα γὰρ Δευτέρα».

κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Μωρέως στίχ. 5930—5956 ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Buchon καὶ ἐπιγραφόμενον «Βιβλίον τῆς Κογκέστας».

Εἰς Ἀλμυρὸν ἀπέβη ὁ τοῦ Βυζαντίου φράγκος αὐτοκράτωρ Ἑρρίκος ἐν λαμπροτάτῃ συνοδίᾳ μεταβαίνων εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ραβενίκου περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ II' αἰῶνος, ὅτε ἐγένετο μεγάλη φραγκικὴ συνέλευσις (πρὸ βλ. Buchon, *Nouvelles recherches historiques sur la principauté française* etc. Paris 1843. Vol. I. part. I. p. XXVIII.—Wille-Harduine, *la conquête de Constantinople*, traduction par M. Natalis de Wailly. Paris 1872. c. XXXII, § 666. Γεωργιάδου, Θεσσαλία, 125. ἔκδ. α'. ἡμ. Φθιωτ. σ. 18).

Τῷ δὲ 1336 ἐν τινι δωρητηρίῳ ἐγγράφῳ τῆς Αἰκατερίνης de Valois ἀπολυθῆντι τῷ 1336, Ἰουνίου 3, ἀναφέρεται καὶ ἡ πόλις, Armiro γραφομένη καὶ ἀπαξ Ermiro. Τὸ ἐγγράφον τοῦτο εἶναι ἐν λατινικῇ γλώσσῃ συντεταγμένον, δι' οὗ δωρεῖται ἡ ῥηθῆσα αὐτοκράτειρα τὰς ἐν Ἀλμυρῷ καὶ Καλυβίοις γαίας αὐτῆς εἰς τινα Νικόλαον Ἀκικαίουσλον τὸν καὶ ἄλλως Ἀτσαγγόλον λεγόμενον Nicolò Acciaiuoli) Buchon ὡς ἄνω ἡμ. Φθιωτικὰ 18, 19.

Ὑπὸ δὲ τοῦ Wille-Harduine γράφεται ἡ πόλις Remyro ἐπὶ τὸ φραγκικώτερον. Περιεργίας χάριν παραβληθῆτωσαν τὰ ἑξῆς χωρία :

«Lors avint choce que a celui temps que nous vous contons, si fu morte la contesse de Brene la sueur du duc Guillerme celle qui fu feme du très-noble baron le seigneur de Karaitaine de la quelle dame le conte Hugues et le vaillant chevalier le conte Gautier de Brene qui en la Remyro fu mors des Catellens de la Compaignie :

ἐκεῖνον ὅπου ἐσκοτώσασιν ἔς τὸν Ἀλμυρὸν ἡ Κομπάνια

et après la mort de la contesse si morut lidux Guillermes d'Athènes son frère (†1290). De quoy fu grans domages pour ce que il fu vaillans homes et maintenoit bien son pays» (Buchon, *recherches historiques sur la principauté française.* p. 258).

«. . . Et puisse fu en des cort avec la compaignie à eaux en la Remyro si fu mors et des confis» (αὐτόθι, σ. 239).

Τέλος τῷ 1414 ὑπετάχθη ἡ πόλις εἰς τοὺς Τούρκους, πολλὰ δὲ ἱστορικὰ μνημεῖα σφάζονται ἐν τεμένει τινὶ τῆς πόλεως. Δυστυχῶς ἐνεκα τῆς πολυκαιρίας ἐπαπειλοῦται πτώσις τῆς στέγης. Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας ἃς κατέβαλον, ὅπως ἐπιτραπῇ μοι ἡ ἀντιγραφή τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων (ὀθωμανικῶν), δὲν ἠδυνήθη νὰ τύχω τοῦ ποθομένου!

Ὀλίγιστα λείψανα τῆς βυζαντιακῆς ἐποχῆς διασώθησαν ἐν Ἀλμυρῷ ἐν τε τῷ ἄνω καὶ κάτω. Ἐν τῇ τελευταίᾳ καὶ δὴ ἐν τῇ παραλίᾳ κιονόκρανά τινα δωρικῶ ῥυθμοῦ φέροντα γεγλυμμένους βυζαντιακοὺς σταυροὺς κείνται ἐρριμμένα τῇ δε κάλεισε· βυζαντιακαὶ τινες ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ ἀναγινώσκονται ἐν τε Ἀλμυρῷ, Πλατάνῳ καὶ Τσεγγελίῳ, δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ Bulletin de correspondance Hellénique. Ἐν δὲ τῷ

1) Ἡ Καταλανικὴ ἐταιρεία οὕτω λεγομένη.

νῦν Ἄλμυρῷ πλείστα ἀρχαία μάρμαρα ὀρθογωνίου σχήματος, λευκοῦ ἢ μέλανος χρώματος διασωθέντα πρότερον εἰς τὰ ὀθωμανικὰ τεμένη καὶ πολυάνδρια, ἐγένοντο νῦν λεία διαφόρων καὶ ἔπαθον ὅ,τι ὑπὸ ξένων δὲν ἔπαθον, ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου συνετριβήσαν εἰς μυρία τεμάχια καὶ ἐχρησίμευσαν εἰς ἀθλίαις ἰδιωτικαῖς οἰκοδομαῖς! Μονόλιθοι κιόνων, κιονόκρανα δωρικοῦ, ἰωνικοῦ ἢ κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ, σπόνδυλοι ῥαβδωτῶν κιόνων, ἐπιτύμβιοι ἑλληνικαὶ τινες ἐπιγραφαί, παρατηρηθεῖσαι ὑφ' ἡμῶν εἰς τὰ ὀθωμανικὰ πολυάνδρια, ἐξηφανίσθησαν νῦν! λαμπρότατοι κιόνες ἐκ λευκοῦ μαρμάρου οὐχὶ πρὸ πολλῶν μηνῶν συντριβέντες ἐτέθησαν ὡς παραστάδες ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ Ἁγ. Νικολάου, ἀποβαλοῦσαι διὰ τῆς σμῆλης τοῦ κτίστου ὅπως τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κάλλος! Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπελθοῦσαν ἀσύγγνωστον ταύτην σύλησιν τῶν ἀρχαίων μνημείων ἐν διαστήματι δέκα καὶ τριῶν ἑλληνικῶν ἔτων δύναται τις νὰ ἴδῃ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδιωτικῶν οἰκιῶν οὐκ ὀλίγα ἀρχαία μάρμαρα, κιόνας, κιονόκρανα, βάσεις κιόνων ἢ ἀγαλμάτων μετ' ἐπιγραφῶν. Μυριάκις παρέστησα τῷ δημάρχῳ Ἄλμυροῦ ὅπως τῇ φροντίδι αὐτοῦ περισυλλεχθῶσι τὰρχαία ταῦτα λείψανα καὶ τεθῶσιν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Δημοτ. Σχολείου πρὸς τε διάσωσιν ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, πρὸς τε ἐπίδειξιν τοῖς ξένοις καὶ πρὸς μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἢ ἐμὴ φωνὴ ἦν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀλλὰ τί λέγω; Μήτοι ὁ Βῶλος, ἢ κατ' ἐξοχὴν πλουσιωτέρα, ἐμπορικωτέρα καὶ εὐρωπαϊκῆ αὕτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπεδείξατο ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς διασώσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων; Μὴ δὲν εὔρον πωληθέντα ἰδιώτη τινὶ ἀρχαία λευκότετα μάρμαρα, κιόνας, βάσεις κιόνων καὶ ἀγαλμάτων ἐνεπιγράφους, ἐπισκεφθεὶς αὐτὰ μετὰ τοῦ κ. Ζωσιμᾶ ἐσφιγμέντου; Τονίζω ἐνταῦθα τὴν ἀδράνειαν τῶν ἀρχῶν, τὴν ἀφροντισίαν τῶν λογίων, τὴν ὀλιγωρίαν τῶν ἀρχαιολόγων. Ὄταν ὁ Βῶλος οὕτως ἀσεβῆ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, ὅταν ἡ Ἀάρισσα ἀμελῆ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὅταν τὰ Τρίκαλα καταστρέψωσι τὰς ἀρχαιοτήτας, τί πρέπει νὰ περιμεῖνῃ τις ἀπὸ τὸν Ἄλμυρον, ἐνθα οἱ ἄνθρωποι οὐδὲως ἢ ὀλίγον ἀψάμενοι παιδείας καταγίνονται εἰς τὰ συνήθη αὐτῶν ἔργα ἢ εἰς τὴν λαοφθόρον πολιτικὴν οἱ ὅπωςδῆποτε κομπάζοντες ἐπὶ σοφίᾳ καὶ πλούτῳ; Μεγίστην χαρὰν ἠσθάνθημεν ἰδόντες τὸν Ἀστυνόμον Ἄλμυροῦ κ Γεώργιον Κυριαζήν, ὑπολογαγόν τοῦ πεζικοῦ, καταγινόμενον εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν διαφόρων σωζομένων ἀρχαιοτήτων τῇ ἐμῇ ὑποδείξει. Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι.

1. — Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

† ΗΠΙΡΣΟΙΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
 ΞΕΝ ΑΓΙΥΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙ
 ΚΟΛΔΟΥ ΑΡΧΗΡΑΤΕΒΩΤΟΣ ΤΣ ΘΕ
 ΟΦΙΛΛΕΣ ΑΤΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΙΡΗ

8 ΗΕΡΘΕΞ ΚΕ ΕΞΟΔΟΝ ΤΟΝ ΦΙΛΟ
 ΧΡΗΣ ΩΚΕ ΔΙΔ ΧΙΡΔΣ
 ΤΣ ΜΔΓ. ΟΡΟΔΗΜΟ ΖΟΠΑΝΙ
 ΟΤΙΚΕ ΕΠΙ ΤΡΟΠΕ ΥΟΝΤΟΣ
 ΚΟΛΛΙΓΟΝ ΚΕ ΚΕ ΡΑΤΣΙΔΟΝ
 ΕΤΟΣ 1802 ΔΙΚΕΜ.

30

« † Ἡ παροῦσα ἡ ἐκκλησία] τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νι]κολάου, ἀρχιερατεῦοντος τοῦ Θε]οφιλεστάτου ἐπισκόπου κυρί]ου Ἰεροθέου, καὶ ἐξόδων τῶν φιλο]χρήστων καὶ διὰ χειρὸς τοῦ Μαστροδήμου Ζοπανι]ώτη καὶ ἐπιτροπευόντων] κολλίγων (γεωργῶν) καὶ κερκτζήδων ἀγωγέων]] ἔτος 1802. Δεκεμ(βρίου) 30».

Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν ἕνα ἐπίσκοπον τοῦ Ἄλμυροῦ, τὸν Ἰεροθέον. Περὶ τῶν ἐπισκόπων Ἄλμυροῦ ἐς ἄλλοτε, ὅποταν συμπληρώσωμεν τὰς ἱστορικὰς ἡμῶν μελέτας.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ.

Α'.

Ροχθοῦν ὑπὸ τὰ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὠχροφύλλα τοῦ φθινοπώρου δένδρα ὧν ἡ ἄψαυστος σκιὰ ἐλαφρῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐραπλοῦται, κλαῖον τοῦ ἀποπτάντος θέρους τὰ ὀλονέν μακραινόμενα κάλλη, ἠχηροὺς πλὴν εὐμόλπους γόους τὸ καλλίστονον κύμα λαλεῖ. Ἐγγύς οἱ νεφελοστέπτοι ἀκταῖοι βράχοι, γαῦροι κολοσσαί, ὧν τοὺς πόδας δουλικῶς τὰ ὑδρόβια φύκη φιλοῦσιν, ἀπ' αἰῶνων ἄφρωνοι μάρτυρες τῶν σάλων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀγριωτέρων ἔτι σάλων τοῦ τῆς ὠχρᾶς ἀνθρωπότητος βίου, τηροῦσιν, ἀνατεινοντες τὴν ὑψημέτωπον κορυφὴν πρὸς τὰ ὕψη, τὴν μυστηριώδη καὶ αἰωνίαν αὐτῶν σιωπὴν.

Κρατοῦσα, ἀντὶ ἐαρινῶν ἀνθέων, κλάδον οὐ αἰ δροσίψυχοι τοῦ φθινοπώρου πνοαὶ εἶχον χρυσῶσαι τὰ φύλλα, ἡ Κορυθαλλίς, ἡ νεαρὰ παρθένος, ἐπλάνα τὸ βῆμα μακρὰν τῆς κισσοστεφοῦς αὐτῆς στέγης, παρὰ τὸ γλαυκὸν βασιλεῖον τοῦ λευκόφρουο Ποσειδῶνος, ὅπερ ἀσθενῶς ἐπηργύρου, παρεκπίπτουσα ἀπὸ ροδοφαίων συννέφων ἡ πρώτη τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἀκτίς.

Μακρὰν ἐπὶ χλωόδους τῆς γῆς γλωσσίδος, ἐξεχούσης εὐθὺ πρὸς τὸ κύμα, ἐφ' ἧς ἔπλεον αἱ θαλασσοβιοὶ ἀλκυόνες, λευκόπτεροι ποντοβάτιδες νύμφαι, τὴν ὄστρακινην αὐτῶν καλιάν, διέκρινεν ἀτμηλῶς καθημένη τὴν μορφήν σιωπῶντος ἀνδρός.

Ἐπὶ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον, προσήλου ἀτενὲς ἐπὶ τοῦ κύματος βλέμμα, θὰ ἐφάνετο δὲ ἐν σκυθρωπῇ αὐτοῦ στάσει, μαρμαίροντα ἀγαλμα μελαγχολίας, ἂν μὴ ἡ μελανόφαιος αὐτοῦ στολή, ἡ ἥμιστα καλλιτεχνικὴ καὶ ἀγαλατωδὴς, προὔδιεν αὐτὸν ἀμέσως ὡς ἄσπρον τοῦ αἰῶνος πολύφροντιν

Προέβη πρὸς αὐτόν. Τίς οἶδε εἶπε προχωροῦσα τίς ἀδυσώπητος θλίψις ἀυλακώδεις ἐγγράφει ρυτίδας ἐπὶ μετώπου τοῦ τάλαινος τούτου; ἴσως ὁ βαθυκύμων πόντος κατέπιέ ποτε τὰ προσφιλῆ αὐτῶ ὄντα, ἀδυσσώπλαγγον βράθρον δίνης ἀνοιξίας, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου κατεπόθη πᾶσα ἐλπίς καὶ εὐδαιμονία αὐτοῦ.

Χαῖρε, τῶ εἶπεν, ὦ ξένε· σύγγνωθι, ἂν μαντεύσασα βραθείας μερίμνας ἐπὶ τῆς μορφῆς σου μακρόθεν, ἦλθον ὅπως διερευνησῶ τὰ κατὰ σέ· εἰκῆ φερόμενος διηνεκῶς ἐπὶ τῆς εὐρείας θαλάσσης, εἶπέ μοι τί ὁ βαθὺς ὀφθαλμὸς σου ζητεῖ;

— Φεῦ! εἰμὶ δυστυχὴς μετὰ τῆς στονώδους σιγῆς τῆς ἀχανοῦς ὑγρᾶς ἐρήμου, ἐφ' ἧς οὐδεμία οἰκεί κακοποιὸς ἀνθρωπίνῃ ὄντοτης, συναδελφοῦται θλιβερώς ἢ ἐρήμῳ πενθοῦσα καρδίᾳ μου!

— Σὲ ἠδίκησε λοιπὸν δεινῶς ἡ ἀνθρωπότης, τάλαν!

— Ἐρρέτω σύμπασα! μέσῳ αὐτῆς εἰμὶ μόνος ἐν τῶ κόσμῳ ὡς δύσμοιρον σύντριμμα νυκταγῆσαντος πλοίου ἐν τῇ καρδίᾳ ἀπεράντου ὠκεανοῦ.

— Τόσῳ λοιπὸν εἶναι μεγάλη ἡ ὀδύνη σου!

— Φεῦ, ναί! οἶονεῖ εἰς ἕκστασιν θλίψεως περιπίπτω εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Τίς ν' ἀριθμῆσῃ δύναται τὰς ψάμμους τῆς θαλάσσης καὶ τὰστρα, τὰ μαρμαίροντα εἰς τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις; τίς ν' ἀριθμῆσῃ δύναται τοὺς λαμπεροὺς σπινθίρας, ὄσους ραντίζει ἡ Αὐγὴ ἀπὸ κρινώδεις χεῖρας, παρθένος μ' εὐμειδῆ μορφῆν, ἀγγέλων καὶ Χαρίτων, χρυσόκομος, φωτόπλαστος, χρυσοφελολίτων;

Τίς νὰ μετρήσῃ δύναται τὰ ἄνθη τὰ μυρία, ὅσα τοῦ ἕαρος κοσμοῦν τὰ γλαφυρὰ πεδία;

τίς ὅσα δρόσου μάρμαρα ἢ ἀνοιξίς τοῖς χύνει, καὶ ὅσα ἐντόμων ἐπ' αὐτὰ χρυσοπετῶσι σμήνη;

τίς δὲ τὸν πλοῦτον τὸν ἄβρον πλοκάμων καλλιτοίχων τῶν θεσπεσίων τῆς Αἰτωλίας ἐβενωδῶν βοστρυχῶν;

Τίς νὰ μετρήσῃ δύναται τὰ δάκρυα τῆς κρήνης, καὶ τίς τὰ φύλλα τῆς ὄρυς τῆς στιβαρᾶς ἐκείνης, ἧτις μεσόγαιον γλωρὸν λοφίσκον στεφανώνει καὶ φθάνουν εἰς τὴν παράλον οἱ θαλεροὶ τῆς κλῶνοι;

Τίς τὰς ἡμέρας δύναται τοῦ βράχου ν' ἀριθμῆσῃ, ὅστις εἰς ταύτην τὴν ἀκτὴν μακρῶν ἔχει ζήσει καθὼς οἱ λευκοπώγωνες εὐροσθενεῖς Κρόνιδαι, καὶ ὡς τὰ κύματα αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν του εἶδος διηνεκῶς νὰ ἔρχωνται, νὰ σβύνωσιν αἰῶνες, καὶ ἀνθρωπίνων γενεῶν νὰ φθίνουσιν λεγεῶνες;

Τίς ν' ἀριθμῆσῃ δύναται τὰ κύματα τοῦ πόντου, ἐρχομένα, θραυόμενα μετὰ λαθραίου βρόντου, καὶ τίς τοὺς ὑποκόφους τῶν καὶ ἀσιγήτους στόνους; ἠδουλαδύντας θλιβερώς μυστηριώδεις πόνους;

τίς ν' ἀριθμῆσῃ δύναται καὶ τὴν πληθὺν τῶν στόνων, ὄσους, ἰτέας ζοφερὸν στεφανομένη κλῶνον, ὠχρὰ καὶ μελανόπεπλος μὲ οἰμωγὰς μυχίας ἐκβάλλει ἡ βαθύπνοος μορφή τῆς δυστυχίας!

Οἶκτος βαθύς κατέλαθε τὴν τρυφερὰν τῆς καλλικόμου παρθένου καρδίαν, ἐρείσθεισα δ' ἐπὶ ὕψικαρήνου φιλόρας, εἶπε:

— Μὴ ὀπίσω τῶν ζοφερῶν νεφελῶν τῆς θεῆλλης δὲν κρύπτεται λαυθάνων τῆς εὐδίας ὁ ἥλιος; θνητέ, ὅταν ἡ Τύχη, ἡ ἀνηλεὴς τροχοβάτις θεᾶ, τὸν βίον σου κατατρέχῃ, ἀτένισον τοὺς ἀθέρας! ἐκεῖ ἀνὰ μέσον τῶν μαύρων τῆς συμφορᾶς σου νεφῶν σοὶ διαγελᾷ ἡ Ἐλπίς, ἄλλη αὐτῆ θεότης ἀγγελόμορφος, χρυσοπέτερος, ἀνθοστεφής! καὶ δι' ἀργυρᾶς χειρὸς διανοίγουσα τὰς πυκνὰς τῶν σωρείας, σοὶ ἐπιρρίπτει οὐρανόδροσα ρόδα, ἄτινα, ὡς τὸ βαλσαμῶδες φυτὸν, ὅπερ ἀπὸ τῆς γοητείας τῆς πλάνου Κίρκης ἀπῆλλαξε τὸν πολυπλανῆ Ὀδυσσεά, θεραπεύουσι τὰς βραθείας ὀδύνας σου!

Καὶ ἐγὼ ποτ' ἤμην δυστυχὴς εἰς τὸν ἀγνόν μου βίον καὶ ἔχουν Ἀχέρωντας καὶ Κωκυτοὺς δακρύων μελαγχολίαν μ' ἔφερε τῆς φύσεως ἡ θεᾶ ὀδύνην μόνην εὐρισκὸν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ κόσμου, καί, « οἶμοι! — μόνῃ ἔλεγον, — τὸν βίον ἔτι νέα, αἰῶνας ὅμως θλίψεως ἐγκλείουσα ἐντός μου,

ὡς τὸ νεκράνθεμον ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη κλίνω, καὶ ἀντὶ δρόσου τῆς αὐγῆς, δακρύων δρόσον πίνω· καὶ ἀμαυροῦτ' ἡ ἦθῃ μου, κ' εἰς τὰ ὠχρὰ μου χεῖλη ἐκπνέει τὸ μειδιάμα εὐθὺς ὡς ἀνατεῖλη! . . . »

Κ' ἐνθ' ἐθάδιζον ὠχρὰ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ξένη ὡς φάσμα νεκρικὸν εἰς συμποσίῳ τόπον,

Ἐλπίς, σὲ εἶδον! ἔλαμψες ὡς εἰς τὰ σκότ' ἡ Φοῖβη. σὲ εἶδε κ' εὐμειδίασεν ἡ ἀσθενὴς μου ἦθῃ! ἦτο γλυκεῖα καὶ φαεινὰ ἡ εὐεδῆς μορφή σου ὡς ῥόδον ἕκρος χρυσοῦ, ὡς κρίνον Παράδεισου· ὡς ἄστρον ὕπερ θεωρῶν γαληνῆ ὁ πόντος· ὡσεὶ ἀγγέλου ἰνδαλμα εἰς ὄνειρα τρυφῶντος!

— « Πρὸς τί δακρύεις; ἡ φωνὴ μοὶ εἶπεν ἡ χρυσὴ σου·
» ἔχει ἀκόμη ἀνοιξὴν εὐωδῆ ἡ ζωὴ σου·
ἔτ' ἡ εὐδία χαροπὴ γελᾷ εἰς οὐρανοῦς,
ἔχει ἀκόμη ἡ αὐγὴ πληθὺν εὐόσμων κρίνων,
δρυσώδεις αὔρας ὁ λειμῶν καὶ λαμπρῶν ἀκτίνων
ὁ ἥλιος κρινώδης.

» Μειδιάμα τὰ χεῖλη σου τὰ τρίμοντα ἄς στέψη, τὰ ἄνθη τῆς ἀμέριμνος ἡ ἦθῃ σου ἄς δρέψη· καὶ ἦδη σκότος θλίψεως τὸν βίον σου θολοῖ, τοῦ Πλάστου ἡ πανάγαθος καὶ εὐεργῆς σφίρα σύνοιδε κρίματα πολλά· ἀκτίς ἐκείνης μία θελ' εἰς τὴν νύκτα σου γενῆ χρυσὴ ἀνατολή! »

. . . Ἐλύθη εἰς τὸ ὄμμα μου διὰ μιᾶς ἡ λύπη! ὡσεὶ καπνὸν ἀτμόνευτα τὴν εἶδον νὰ ἐκλίπη

τὸν οὐρανὸν ἤτένισα ! μὲ αἶγλην χρυσαυγῆ
αὐτὸς μοι ἐμειδίασε· κι' ὁ βίος ἦδη ὅλος
εἰς τὸ ρεμβῶδες ὄμμα μου ἐφάνη φωτοβόλος
ὡς ἕαρος αὐγῆ.

Χαῖρε φωτόμορφος Ἐλπίς ! θεὰ τοῦ Παραδείσου
εἶναι βαθὺ καὶ ἱερὸν τὸ ὄμμα τὸ γλυκὺ σου
ὡς ἡ Αἰωνιότης, ἦν, μ' ἀγγελῶν καλιὰν
εἰς τοὺς θνητοὺς ὑπόσχεσαι προσκαθημέν' εἰς μνήμα.
Ἦς κ' εἰς τὰ μαῦρα σκότη του φωτός σύ χύνεις κῆμα
καὶ ἄνθη ὑπὸ τὴν ὠγρὰν τῶν ἰτεῶν σκιάν !

Πικρόχολον μειδιάμα δεῖσταιε τὰ χεῖλη τοῦ σιγῶν-
τος ἀκρατοῦ.

— Ἡ ἐλπίς, ἀνέραξεν, ἡ χρυσοπτέρυξ θεὰ ! ψευδὲς
ἀποκύημα τῆς παραφόρου ἐπὶ τῶν χρυσῶν νεφελῶν τοῦ
ιδεῶδους αὐτῆς ἰλιγγιώσης ποιητικῆς φαντασίας ! ἡ
εὐδαιμονία ! μωρὸν βουκαλίημα ἐπὶ ὕπνον ἀγομένον νη-
πίων, φροῦδον ὄναρ ἀπολύτως ἀπραγματοποιήτων ἐσσεῖ ;
ἡ εὐδαιμονία ! καὶ εἰς τί λοιπὸν αὕτη συνίσταται ;
ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ σῶμα τῆς ἀπατηλῆς ταύτης
σκιάς, ἦτις, ὡς ἡ ἀερόμορφος Ἀντιόπη ἀπὸ τῶν ἀγ-
καλῶν τοῦ τὰ πλουτώνεια ἄντρα περιτρέχοντος Ὀδυσ-
σέως, ἐκφεύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν ἡμῶν, καθ' ἣν στιγμὴν
βουκαλώμεθα οἱ νήπιοι ὅτι ἐδράξαμεν τὰς πτυχὰς τοῦ
ὀμιγλοειδοῦς αὐτῆς πέπλου ; μὴ ὁ ἄπλετος πλουτισμός ;
οὐχί, ἂν οὗτος ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐπιμύθως ἐπιτευχθεὶς
ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ ἐκμηδενίζεται· ἡ ἀπαστράπτουσα
δόξα τοῦ μεγαλείου ; οὐχί, διότι τὸν καθήμενον πομ-
πωδῶς ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντολαμποῦς αὐτοῦ θώκου μυριάς
ποτίζει πικρίας, αἰτινες καίπερ μετὰ μέλιτος μεμιγ-
μέναι, δὲν εἶναι ὅμως ἥττον φαρμακώδεις καὶ ἀλγειναί·
ἡ ἦδη καὶ αἱ ἡδέϊαι αὐτῆς ἀπολαύσεις ; ἀλλὰ μὴ καὶ
αὗται δὲν λήγουσιν εἰς ψυχρὸν καὶ βαρὺ γῆρας ; Ἡ ψυ-
χὴ μου ἐκαρώθη, ἐνεκρώθη ἡ καρδία μου ! ἀδυνατεῖ νὰ
βιώσῃ ἄνευ ἰσχυροῦ τινος ἔρωτος ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς,
ἐγὼ δὲ οὐδὲν δύναμαι, φεῦ ! ἐπ' αὐτῆς ν' ἀγαπήσω· μὴ
δύναμαι νὰ συμπαθῆσω πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην μυρμη-
κιάν ; . . Ἡ ἀνθρωπίνη μυρμηκία ! ἐπανελάβε σαρδῶνιον
καγχάζων, χαιρέκακον στίφος κκοούργων πανομοιότυ-
πον ἀγριότητα τῆς ψυχῆς, Σκείρωνες καὶ Περιφῆται,
Σίνωνες καὶ Προκροῦσταὶ ἀκωλύτως ἀλληλοκτονοῦντες
ὑπὸ νόμους, οὓς δημιουργοῦσιν αὐτοί, Ἐφιᾶλται καὶ
Ἰουδαὶ ἀλληλοπροδιδόμενοι δι' ἀσπασμῶν καὶ χρυσοῦ,
σμήνη δαιμόνων, τοὺς στυγεροὺς ὄφεις τῶν ὑγρῶν τοῦ
Γαρτάρου βαράθρων κατ' ἀλλήλων λαθραίως ἀπολύοντα !

— Οὐχί, οὐχί ! ἐν μόνῃ τῇ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους καθ' ὧν θεοστυγὲς τρέφεις μίσος, ἐν μόνῃ τῇ γλυκεῖᾳ
τῆς ψυχῆς λύπη, ἣτις φιλανθρωπία καλεῖται, εὐρίσκεις πα-
ραμυθίαν, γαλήνην, χαρὰν ἀληθῆ ! . . οὐχί, δὲν μετουσιώθη-
σαν εἰς δαίμονας ἀνεξαιρέτως καὶ ὀλοτελῶς τοῦ υπεραγά-
θου Θεοῦ τὰ τέκνα ! πρὸς τί τοσαύτη κατ' αὐτῶν ἀπέχθεια ;

— Τοῦ Θεοῦ ! ἄλλη αὕτη μωρία ! μὴ δύναμαι νὰ
πεισθῶ ἀπολύτως περὶ τῆς υπάρξεως αὐτοῦ ; μοι ἐπε-
φάνη ποτὲ μέχρι τοῦδε ; ἄφρον, ἂν ὑπάρχῃ Θεὸς ἀγα-
θός, πῶς ἐπιτρέπει ὑπερφύαλον κακοουργίαν εἰς τὴν δαι-
μονιῶσαν ἀνθρωπότητα ;

— Καὶ πῶς ἀμβλυοπεῖς πρὸς τὸ διηνεκές θαῦμα
τῆς μακραιώνος μυριοκόσμου δημιουργίας, πῶς βύεις τὰ
ὄτα πρὸς τὴν βροντόηχον τῆς Ἰστορίας φωνήν, ἣτις ἐν
τῇ ἐξελίξει τοῦ βίου τῶν ἐθνῶν τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ
στεντορείως διατρανοῖ καὶ κηρύττει ; τίς δ' ἄφ' ἑτέρου
σὲ βεβαιοῖ ὅτι στέργει τὸ κακὸν ὁ Θεὸς ὁ ἀξίως τὰς
πράξεις ἐκάστου ἀμείβων ἐν οὐρανῷ ; ἀλλὰ μὴ ἤθελες
ὅπως ὁ ὑψίθρονος ὑπεράναξ, κατερχόμενος καθ' ἐκάστην
ἐπὶ γῆς, συλλαμβάνῃ καὶ δεσμεύῃ τὰς χεῖρας τοῦ δια-
νουμένου νὰ πράξῃ τὸ κακόν, φράσῃ δὲ τὸ στόμα τοῦ
μῆλλοντος νὰ καλήσῃ ψεῦδη καὶ ἄδικα ; ἤθελες λοιπὸν
δοῦλον τὸ ἠθικὸν ὄν, καὶ ἀνεξαρτήτως ἑαυτοῦ πράττον ;
Αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπέρτατον τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας ἀγαθόν.
τὴν κορωνίδα τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν Αὐτοῦ, τολμᾶς
νὰ κρίνης ὡς αἰτίαν τῆς κακοδαιμονίας ἡμῶν ; Οὐδέν,
λέγεις, ν' ἀγαπήσῃς ἐπὶ γῆς, οὐδὲ νὰ ἐλπίσῃς δύνασαι·
ναί, διότι ἀποβαλὼν τὴν Πίστην, καὶ τὴν Ἀγάπην
καὶ τὴν Ἐλπίδα, τάλαν, ἀπώλεσας ! . . Ἀνάτεινον τὸ
βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, διάνοιξον τὸ ὄμμα, καὶ θὰ
ἴδῃς ἐκεῖ τὸν Ἄνακτα τοῦ παντός στέμμα φέροντα, οὐ
ἐκαστος ἀδάμας εἶναι ἥλιος λαμπρός, φερόμενον ἐπὶ
θρόνου ἐκ ροδοχρῶσων νεφῶν καὶ ἐπὶ λευκοκυάνων πε-
ρυγῶν ἀνέμων, γλυκὺ δ' ἐπιρρίπτοντα βλέμμα πρὸς τὴν
μυριάνθρωπον γῆν ! ἀτένισον Αὐτὸν διὰ τῆς φαντασίας,
καὶ ἐν ἐνθουσιῶδει πρὸ αὐτοῦ ἐκστάσει, ἐράσθητι τοῦ
ἀχανοῦς μεγαλείου Αὐτοῦ, τοῦ βλέμματός Του, ὅπερ
εἶναι τὸ Ἀληθές, τοῦ στοργικοῦ μειδιάματός Του, ὅπερ
εἶναι τὸ Ἀγαθόν, τοῦ ἀστραπηβόλου κάλλους τῆς πα-
ραστάσεως Αὐτοῦ, ἣτις εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ὁραῖον ! Ἐάν
τῶν τριῶν τούτων ἡ ψυχὴ σου ἐρασθῇ, ἡ φαντασία ἐξα-
γνισθεῖσα ἐκ τῆς συνεχοῦς πρὸς τὸ ἀκῆρατον πῶς ἀνα-
θιέψῃ, τὸν τύπον αὐτῶν θὰ σοὶ παριστᾷ διαρκῶς καὶ
ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ τῆς ὑψηλοῦ διαπέδου, θὰ παύσῃ δὲ
τότε οὕσα ἡ καρδία σου ἀνεραστος καὶ νεκρά, ἀγαπῶσα
ἦδη τὴν ἄψυχον φύσιν, ἣτις ἐν τῇ καλλιλαμπεῖ αἰθρῇ
τῆς ἡλιοστεφοῦς αὐγῆς καὶ τῆς ἀστροκοσμῆτου νυκτός
μετέχει τοῦ Καλοῦ, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, ἣτις μετέχει
ἐτι τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, ὡς πιστὸν τοῦ ὑπερ-
τάτου ὄντος ἀπαύγασμα. Ρύθμισον τὸν βίον σου πρὸς
τὸν ἔρωτα τοῦτον, καὶ ἔσει ἀληθῶς εὐδαίμων ἐπὶ γῆς
σοὶ ὀμνύω !
(Ἄκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ. — Ἰταλικὸς θιάσος μελοδραματιῶν. —
ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης
τρίτης τῶν παραστάσεων τοῦ ἄρτι ἐξ Αἰγύπτου ἀφι-
κομένου ἰταλικοῦ θιάσου μελοδραματιῶν, τοῦ διευ-
θυνομένου ὑπὸ τοῦ κ. Gonsalez. Τὸ μελοδραμάτιον,
ὅπερ ὁ θιάσος οὗτος ἐξελέξατο διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν
παραστάσεων αὐτοῦ, ἦν ἡ *Nuova Befana* τοῦ Cantli-
ῆτοι νέα ἐκδοσις τῆς *Befana*, ἦν πρό τινος ἐξετέλε,

σεν ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὁμονοίας θίασος, ἦν δὲ πρὸ διετίας ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνταθα ὁ θίασος Στράβολο. Εἶνε ἔργον στερούμενον μὲν φιλολογικῆς ἀξίας καὶ μεγάλης μουσικῆς, ἀλλ' ἐν συνόλῳ τορπνόν. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐκλέξας ὁ νέος θίασος ὡς πρώτην αὐτοῦ, δὲν ἐπαρουσίασε πάντα τὰ πρόσωπα αὐτοῦ. Ἡ ὄλη ἐκτέλεσις ἐγένετο ζωρὰ καὶ ἐν τῷ συνόλῳ ἐπιτύχης. Ἐν τῷ θιάσῳ τούτῳ καταλέγεται ἡ ἄλλοτε τοῦ θιάσου τοῦ Stravolo ἀποτελέσασα μέλας κ. Balletti, ἥτις τότε λίαν εὐπρόσπυρος καὶ χειροκροτήθη καὶ ἥτις ἐποιήσατο προόδους ὡς ὑποκρίτρια, διαπρέψασα ἐν τῇ ὑποδύσει τῆς κηπουροῦ, ἐπὶ ζωῆ καὶ χάριτι. Εἶνε εὐκίνητος καὶ ὄλη ζωῆ, ἄδει καλῶς καὶ ἔχει φωνὴν εὐάρεστον καὶ εὐστροφον. Οὐδὲν τὸ βεδι-ασμένων.

Ἐπίσης προσελήθη ἐν τῷ νέῳ θιάσῳ καὶ ἡ κυρία Castellano, ἥτις ἀπέτελεσε πρότερον μέλος τῶν θιάσων Franzini καὶ Λαμπρούνα καὶ ἐκινήσατο τὰς συμπαιθείας τοῦ δημοσίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὕτη ἐν τῇ Befana ἀπέδωκε τὸ πρόσωπον τοῦ Idelberto μετὰ χάριτος, κατὰ δὲ τὴν χοροφδίαν τῶν γυμνασμάτων, ἐν τῇ δευτέρῳ πράξει, λίαν χειροκροτήθη. Τοῦτο σαφῶς δηλοῖ ὅτι πρέπει νὰ μὲνη εἰς τὰ ἐλαφρὰ καὶ νὰ μὴ ἐπιχειρῆ νὰ λαμβάνη μέρος εἰς μελοδράματα.

Τὴν Befana ὑπεδύετο ἡ κυρία Dematienzo, νεαρὰ ἀοιδὸς συμπαιθῆ ἔχουσα φυσιογνωμίαν, κεκτυμένη δὲ φωνὴν νεάζουσαν. Τὴν μονωδίαν τῆς πρώτης πράξεως ἔψαλε καλῶς.

Ἐκ τῶν ἀνδρικών μελῶν τοῦ θιάσου ἰδίᾳ σημειούμεθα τὸν κ. Anloninni, ὅστις κέκτυται προσόντα, ἀλλὰ νομιζομεν ὅτι ἔχει ἀνάγκην πολλῶν ἔτι. Καὶ ὁ κ. Consalez ὡς κωμικός ὑπολείπεται. Ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ Carrone ἔχων κ. Πάτσης, καίτοι δύνάται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι χαρακτῆρος ἐν τῷ ἔργῳ δὲν διατυπώνται, ἐπαρουσίαζε πρόσωπον, ὅπερ ἤρχειτο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀπήρχειτο αὐτῆς, οἷον εἰ ἀφηρημένον, παριδὼν τὸ κωμικὸν μέρος τοῦ προσώπου, ἔψαλε οὐχ ἥττον μετὰ τέχνης.

Μετὰ τὴν πρώτην πράξιν ἐπαρουσιάσθη ἡ πρώτη ἀοιδὸς δεσποινὶς Θέκλα Cordoné, φέρουσα ὠραίαν ναυτικὴν στολὴν κυανόλευκον ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος καὶ ἔψαλε τὸ ναυτικὸν ᾄσμα *Una notte a Venezia*. Ἡ κυρία Cordoné, νεαρὰ ἀοιδὸς, ἔχει παράστασιν εὐγενῆ καὶ λεπτὴν χάριν ἐν ταῖς κινήσειν αὐτῆς, ἡ δὲ φωνὴ αὐτῆς εἶνε ἀνθηρὰ καὶ λεπτή, εὐαρέστως ἠχοῦσα καὶ δεξιῶς χειριζομένη. Λαμπρὰν προὔξενε, καὶ δικαίως, ἐντύπωσιν καὶ ζωρῶς χειροκροτήθη καὶ ἐπανελάβε τὸ ᾄσμα. Ἐγένετο αὐτῇ ἀρίστη ὑποδοχή. Ἐν τῇ Befana ὑπεδύσατο τὸ σκῆμα τῆς Contesina Casta, ἥτοι προσώπου ὀλίγον ἔχοντος μέρος· οὐχ ἥττον διεκρίθη ἐν αὐτῷ καὶ τὰ λεπτὰ προσόντα αὐτῆς ἐφανεροῦντο. Ἐψαλε δὲ τὴν μονωδίαν τῆς δευτέρας πράξεως δεξιῶς, φέρουσα πλουσίαν ἀμφίεσιν, δῶρον ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἐν τῇ Befana τὰ μέγιστα χειροκροτήθη ἡ ἐξαφθία τῆς δευτέρας πράξεως, ἥτις καὶ τρις ἐπανελήθη. Ὁ θίασος προὔξενε καλλίστην ἐντύπωσιν. Ὁ δὲ χορὸς αὐτοῦ εἶνε ἀρκετός. Αἱ ἐνδυμασίαι καλά.

Ἐκτὸς τῆς Befana ὁ θίασος τοῦ κ. Gonzalez ἐξέτελεσε τῇ μὲν τετάρτῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Planquet-

te *Les cloches de Cornerville* Ἐν τῇ ἐκτέλεσει τοῦ ἔργου τούτου μόναι αἱ κυρία Cordoné καὶ Balletti διεκρίθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπελείθησαν, μάλιστα οἱ τὰ πρόσωπα τοῦ Caspard καὶ podesta ἔχοντες.

Ἡ Gran tia κατὰ νέαν ἐκδοσὴν ἐκτελεσθεῖσα τῇ ἐσπέρᾳ τῆς πέμπτης ἐπέτυχεν ἐν τῷ συνόλῳ.

Ἐν γένει ὁ θίασος ἔχει ἀρετὰς, οἷαι αἱ τρεῖς ἀοιδοὶ Cordoné, Balletti καὶ Castellano, ὁ χορὸς ἰδίᾳ τῶν γυναικῶν ἐξ ὧν διακρίνονται αἱ δύο κορυφαῖαι, ἥτοι αἱ κ.κ. Giulia Moretta καὶ T. Dematienzo, ἀλλὰ στερεῖται κωμικῶν καὶ ἄλλων τινῶν προσώπων. Ὁ ὑψιφώνος κ. Canzari εἶνε γνωστός ἐνταῦθα, ἔχει φωνὴν καλὴν, ὁ δὲ βαρύτονος κατέχει τὴν τέχνην τοῦ ἄδειν ἀλλὰ στερεῖται ὑποκριτικῆς. Ὁ θίασος οὗτος συμπληρούμενος δύνεται νὰ καταστῇ κάλλιστος. Ἀποφεύγομεν σύγκρισιν αὐτοῦ πρὸς τὸν θίασον τῆς Ὁμονοίας, σημειούμενοι μόνον ὅτι ἐκάτερος τῶν θιάσων ἔχει τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Λέγεται ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα θὰ ὑπάρχῃ Ἐλληνικὸς θίασος ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδη, ἄγνωστον ὅμως ἔτι τίς. Ἐπίσης καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματακίων θὰ διδάξῃ ἑλληνικὸς θίασος, καθὰ πληροφоруόμεθα. Ἄλλ' ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ θὰ ἔχωμεν καὶ γερμανικὸν δραματικὸν θίασον, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα γαλλικὸν μελοδραματικόν. Ἡ θεατρικὴ λοιπὸν κίνησις κατὰ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα εἶνε πλήρης. Πάντα τὰ θεάτρα θὰ ἐργάζονται. Ὁ θίασος τῆς Ὁμονοίας ἄρχειται τῆς νέας περιόδου τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ἐν αἷς καὶ μελοδραμάτων ἀπὸ τῆς ἐβδόμηδος ταύτης. Ὡς ἡ διεύθυνσις βεβαιούται προσελαθεὶς ἀοιδὸς di cartelle. Ἀναμένομεν.

— Ἡ δραματικὴ κίνησις ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν λήξασιν θερινῆν περιόδον ἐγένετο πενυχρὰ λίαν. Οὐδὲν ἔργον νέον ἄξιον λόγου, ἐξ ὧν ἀνεγνωμεν ἐν ταῖς ἡμερῶσι ἐδιδάχθη. Ἄρτι εἰς τὸν δραματικὸν ἀγῶνα κατήλθε καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Ζωγράφου, συντάξασα δράμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἡ *Moraχῆ*, ἔχον δὲ ὑπόθεσιν ἐκ τῆς βυζαντιακῆς ιστορίας. Τὸ ἔργον ἐδιδάχθη ἤδη.

— Ὁ *Ὀθέλλος* ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῆ ἔτι τοὺς παρισίους. Ἐκ τῆς κριτικῆς τοῦ Weber ἐν τῷ *Temps* τῶν Παρισίων μακρόνομος ὅτι ἐν τῷ μιμορχήματι, ὅπερ κατὰ τὴν ἐν Παρισίαις ἐκτέλεσιν προσετέθη ὑπὸ τοῦ Βέρδη φέρεται καὶ χορὸς τουρκικός. Ἐν δὲ τῷ ἑλληνικῷ ἔσματι «δύο ὄμιλοι ἑλληνίδων νεανίδων ἀρμονικῶς συμπλέκονται». Τὸ ἔσμα μεταβάλλεται εἴτα εἰς χορὸν.

— Πολλάκις ἐγένετο λόγος ἐν ταῖς ἐπιθεωρήσεσι ἡμῶν περὶ τῆς διαστήμου ἰταλίδος τραγωδοῦ τῆς πρὸς τὴν Σάρραν παραβαλλομένης *Eléonora Duse*. Αἱ ἡμερῶσι τῶν Μεδιολάνων ἀγγέλουσιν ὅτι εὐτυχε νομίμου χωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς *Teobaldo Cechchi*. Ἡ τραγωδὸς αὕτη, ἥτις φαίνεται ἐξήλυσε δόξας τῆς Σάρρας, κατήρτισε νέον θίασον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς κυριωτάτας πόλεις τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

— Τὸ γερμανικὸν θέατρον τῆς Πράγας προτίθεται νὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων ἀνεκδότων ἔργων.

— Ἐν Λειψίᾳ γερμανὶς ἀοιδὸς κυρία Baumann ἔδωκε πρὸ μικροῦ τὴν τιμητικὴν αὐτῆς, ἔψαλε δὲ τὴν *Traviata*. Ἡ παράστασις αὕτη ἦν 898ῃ ἐξ ὧν ἔδωκε ἡ γερμανὶς καλλιτέχνης.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.